



MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 25 kwietnia 1958 r.

Nr 28

TRESC:

Poz.:

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYSPOLITEJ LUDOWEJ

164 — z dnia 27 marca 1958 r. o Narodowym Planie Gospodarczym na 1958 r. 245

ZARZĄDZENIE

165 — Ministra Finansów z dnia 5 kwietnia 1958 r. w sprawie mieszkaniowych książeczek oszczędnościowych Powszechnej Kasy Oszczędności 259

164

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 27 marca 1958 r.

o Narodowym Planie Gospodarczym na 1958 r.

Rozdział I.

Wyniki rozwoju gospodarki narodowej w 1957 r.

1. Wykonanie Narodowego Planu Gospodarczego na 1957 r. przebiegało w nowych, specyficznych warunkach.

Realizacja polityki wytyczonej na VIII Plenum KC PZPR wyzwala nowe zasoby inicjatywy społecznej i stwarza sprzyjające warunki dla dalszego rozwoju gospodarki narodowej.

Podjęto szeroko zakrojony program decentralizacji w systemie zarządzania i planowania oraz zasadnicze decyzje zmierzające do usamodzielnienia przedsiębiorstw. Podstawowym elementem tego programu było stworzenie i rozwój rad robotniczych.

Zmiana polityki rolnej, znajdująca wyraz w opracowaniu i podjęciu konsekwentnej realizacji nowego programu rolnego — stwarza korzystne warunki dla pogłębienia sojuszu robotniczo-chłopskiego w nowych formach i stworzyła korzystne warunki dla rozwoju produkcji rolniczej.

Równocześnie dokonano zasadniczych zmian w polityce gospodarczej w stosunku do nie uspołecznionej drobnej wytwórczości i handlu.

Podstawowym osiągnięciem 1957 r. było uzyskanie w tym roku poważnego wzrostu zarobków ludności w miastach oraz na wsi przy stosunkowo niewielkim wzroście cen.

Poważny wysiłek skierowany w 1957 r. na osiągnięcie poprawy położenia materialnego mas pracujących wymagał podporządkowania temu podstawowemu zadaniu polityczno-gospodarczemu 1957 r. pozostałych zagadnień gospodarczych, co stanowiło zarazem źródło pewnego napięcia w gospodarce narodowej oraz braku równowagi na szeregu odcinków.

Jakkolwiek wysoki wzrost dochodów ludności, stanowiący główny wynik 1957 r., osiągnięty został przede wszystkim w oparciu o wysiłek w kierunku zwiększenia produkcji, to jednak w pewnej mierze złożyło się na to również zastosowanie szeregu zabiegów polityki gospodarczej o charakterze w zasadzie jednorazowym i niepowtarzalnym.

Zadanie poprawy położenia materialnego ludności realizowane było w szczególnie trudnych warunkach. Złożyło się na to kilka przyczyn. Po pierwsze, gospodarka narodowa weszła w 1957 r. z poważnie zwiększonymi zasobami pieniężnymi ludności nie w pełni pokrytymi masą towarową na rynku, co było źródłem poważnego napięcia w sytuacji rynkowej. Po drugie — słusznym zmianom, przeprowadzanym

w 1957 r., które dały szereg pomyślnych rezultatów, towarzyszyło pewne zmniejszenie napięcia w planach produkcyjnych, co wyraziło się w ustalaniu planów produkcji na 1957 r. na zbyt niskim poziomie oraz przyczyniło się w rezultacie do wysokiego przekroczenia funduszu płać.

Po trzecie — rok 1956 spowodował poważne osłabienie dyscypliny finansowej, a zwłaszcza dyscypliny płać oraz dyscypliny w świadczeniach na rzecz Państwa, obniżenie dyscypliny pracy oraz wzrost absencji, który ujawnił się szczególnie w okresie letnim 1957 r., jak również szereg innych ujemnych objawów stwarzających nie sprzyjające warunki do realizacji planu.

2. W tych warunkach pozytywne znaczenie osiągnięć 1957 r. wyraża się przede wszystkim w tym, że pomimo trudnej sytuacji gospodarczej kraju zdołano zrealizować poważny wzrost dochodów ludności w oparciu o odpowiednie zwiększenie rozmiarów obrotów handlowych, których wzrost przekroczył znacznie początkowe przewidywania, przyjęte w planie na 1957 r.

Dochody netto ludności wzrosły ogółem w 1957 r. o około 33,2 mld. zł, tj. o około 22,1% w porównaniu z 1956 r.

Wzrost obrotów detalicznych w 1957 r. wyniósł w cenach bieżących w porównywalnym układzie organizacyjnym około 32,3 mld. zł, tj. 21,9%.

Plan obrotów detalicznych w 1957 r. w cenach bieżących przekroczone o około 4,5 mld. zł, tj. o 2,6%.

3. Pierwszym czynnikiem, który umożliwił szybszy od pierwotnych przewidywań wzrost obrotów handlu i dochodów ludności, było wysokie przekroczenie planu produkcji przemysłowej.

Plan produkcji przemysłowej został wykonany ogółem w 105,6%. Do przekroczenia planu produkcji przemysłowej przyczynił się również stosunkowo wysoki wzrost towarowej produkcji rolnictwa. Wzrost produkcji przemysłowej w porównaniu z 1956 r., który zgodnie z planem miał wynieść 4,0%, faktycznie wyniósł 9,6% przy równoczesnym szybszym od ogólnego tempa wzrostu — zwiększeniu produkcji grupy „B”.

Rok 1957 przyniósł równocześnie pewne złagodzenie szeregu dysproporcji wewnętrznych, zaznaczających się w przemyśle w latach poprzednich, a zwłaszcza szybszy wzrost produkcji na potrzeby rynku i ludności oraz produkcji szeregu materiałów budowlanych, m.in. cementu. W tym roku zmniejszono również liczbę dni pracy w niedzielę w górnictwie

węglowym, stwarzając warunki dla normalizacji czasu pracy w tej gałęzi przemysłu.

W 1957 r. trudności w zaopatrzeniu przemysłu w energię elektryczną z początkiem roku, spowodowane brakami paliwa, a w dalszych miesiącach opóźnieniami w uruchomieniu nowych mocy, hamowały wzrost produkcji w niektórych gałęziach przemysłu.

Nie osiągnięto dostatecznej poprawy przewidzianej przez plan w zakresie wzbogacenia asortymentu i jakości towarów powszechnego użytku dla ludności.

4. Drugim czynnikiem, który umożliwił wyższy, niż przyjmowano w planie, wzrost obrotów w handlu i dochodów ludności, było przekroczenie planu produkcji rolniczej oraz wzrost jej towarowości. Plan globalnej produkcji rolnictwa został wykonany w około 101%. Do przekroczenia planu produkcji rolniczej przyczyniło się osiągnięcie wyższych niż planowano zbiorów zbóż i buraka cukrowego oraz produkcji żywca i mleka. Plony zbóż osiągnęły najwyższy po wojnie poziom, a mianowicie 15,0 q/ha, a plony buraka cukrowego najwyższy poziom od 1950 r. — w wysokości 225 q/ha.

Wzrost globalnej produkcji rolnictwa w porównaniu z 1956 r., który zgodnie z planem miał wynieść 3,4%, wyniósł około 4%. Przekroczenie planu produkcji rolniczej nastąpiło w warunkach dalszego ożywienia produkcyjnego w rolnictwie, będącego wynikiem podjętych w poprzednich latach środków dla rozwoju rolnictwa, jak również realizacji nowego programu rolnego. To ostatnie znalazło wyraz w niemal całkowitym zagospodarowaniu ziemi zdolnej do uprawy oraz wzmożeniu inwestycji własnych w gospodarstwach chłopskich. Realizacja nowego programu rolnego spowodowała istotny wzrost towarowości rolnictwa.

Dostarczenie wsi poważnie zwiększonej masy towarowej, zwłaszcza w zakresie materiałów budowlanych oraz maszyn i narzędzi rolniczych, spowodowało, że w zasadzie cały przyrost produkcji rolniczej powiększył nadwyżkę towarową wsi. Znalazło to wyraz w wysokim przekroczeniu planów skupu, zwłaszcza w zakresie żywca i mleka. Przekroczenie planu skupu żywca dało ponadplanową nadwyżkę 137 tys. tonn żywca oraz 345 mln. l mleka.

5. Trzecim czynnikiem wysokiego wzrostu obrotów w handlu i dochodów ludności były zasadnicze zmiany w handlu zagranicznym dokonane w 1957 r., a w szczególności zmniejszenie eksportu artykułów konsumpcyjnych i poważny wzrost importu wyrobów konsumpcyjnych i surowców do ich produkcji.

Import towarów na potrzeby rynku łącznie ze zwolnieniem części towarów przeznaczonych na eksport dał w 1957 r. masę towarową na rynek o wartości około 10,5 mld. zł. Wysoki wzrost importu artykułów konsumpcyjnych i importu surowców do ich produkcji nie został zrównoważony odpowiednim wzrostem eksportu i musiał być pokryty przez poważny wzrost zadłużenia zagranicznego.

6. Zmniejszenie inwestycji realizowanych ze środków państwowych powiększyło masę towarową na rynku w zakresie materiałów budowlanych, a zmniejszenie wydatków na obronę narodową i administrację zwolniło na rynek pewną część zasobów przeznaczonych na spożycie zbiorowe.

7. Pomimo działania powyższych czynników, na przestrzeni 1957 r. zaznaczał się wysoki stan napięcia w gospodarce narodowej. Napięcie to znajdowało wyraz w występującym braku równowagi rynkowej, który przejawiał się w niepełnym pokryciu aktualnej siły nabywczej ludności oraz w niedostatecznym wzroście zapasów w stosunku do obrotów.

Niemożliwość pełnego pokrycia popytu, który poważnie wzrósł w związku z ogólnym wzrostem dochodów i zmianą struktury konsumpcji, zwłaszcza na niektóre artykuły spożywcze i artykuły przemysłowe wyższego rzędu, głównie trwałej konsumpcji, powodowała ostre deficyty szeregu towarów oraz odcinkowe zakłócenia równowagi rynkowej.

Nastąpiło również ogólne pogorszenie struktury zapasów w handlu, znajdujące wyraz w spadku zapasów szczególnie atrakcyjnych, poszukiwanych przez ludność towarów.

8. Wzrostowi zadłużenia w handlu zagranicznym i niedostatecznemu wzrostowi zapasów w handlu należy przeciwstawić poważne zwiększenie zapasów podstawowych surowców i materiałów w przemyśle i innych działach gospodarki narodowej, pochodzących częściowo z importu kredytowego.

Fakt ten przyczynił się do złagodzenia występującego w ciągu 1957 r. napięcia oraz do poprawy zaopatrzenia przemysłu.

Zgromadzenie poważnych zapasów surowców i materiałów w przemyśle, które na koniec 1957 r. wykazało poziom znacznie wyższy niż w latach poprzednich, stwarza lepsze warunki w szeregu przemysłów dla rytmicznej produkcji.

9. Osłabienie równowagi rynkowej na szeregu odcinków stwarzało szczególnie dogodne warunki do rozwoju spekulacji, z którą rozpoczęto walkę na szerszą skalę dopiero w II półroczu 1957 r. W rezultacie miały miejsce w 1957 r. zjawiska pewnych przesunięć w podziale dochodu narodowego na rzecz elementów spekulacyjnych.

Pełne rezultaty walki ze spekulacją mogą być osiągnięte dopiero w warunkach ogólnej normalizacji sytuacji rynkowej i po odbudowie zapasów w handlu.

10. Drugim ujemnym zjawiskiem w 1957 r. był wzrost poziomu cen niektórych towarów, który przekroczył pierwotne zamierzenia regulacji cen przewidziane przez Państwo.

Poza regulacją cen dokonaną uchwałami Rządu nastąpiła w 1957 r. podwyżka cen szeregu wyrobów oraz usług, zarówno w handlu uspołecznionym, jak i na wolnym rynku, która była źródłem wzrostu średniego poziomu cen ocenianego przez Główny Urząd Statystyczny na około 5,2% przy przyjęciu średniego poziomu cen w 1956 r. Temu wzrostowi cen odpowiada według wstępnej oceny Głównego Urzędu Statystycznego kwota około 8,3 mld. zł, nadpłacona przez ludność w 1957 r. z tytułu podwyżki cen powyżej poziomu 1956 r. Kwota ta stanowi około 25% ogólnego wzrostu dochodów ludności w 1957 r.

Oznacza to, że wzrost średniego poziomu cen pochłonął pewną część wzrostu dochodów nominalnych ludności, a tym samym spowodował, że wzrost realnych dochodów ludności był niższy, niżby to wynikało ze wzrostu dochodów nominalnych.

Ponadto pewna podwyżka cen niektórych towarów była wynikiem występującej w 1957 r. tendencji do nieuzasadnionych podwyżek cen wskutek dążenia niektórych zakładów produkcyjnych, zwłaszcza w przemyśle drobnym, do wygospodarowania ponadplanowego zysku, jako podstawy funduszu zakładowego, nie przez wzrost produkcji i obniżkę kosztów, ale przez podwyższanie cen i zmianę asortymentu.

Pewną część wzrostu płac przechwyciły elementy spekulacyjne. Wzrost poziomu cen spowodował, że płace realne pewnej części ludności, która nie uczestniczyła w regulacjach i podwyżkach płac lub której dochody wzrosły w mniejszym stopniu niż wzrost cen, charakteryzowała stabilizacja lub nawet w wyjątkowych przypadkach pewien spadek.

11. Osiągnięcia 1957 r., pomimo napięcia w gospodarce narodowej, przyczyniły się do tego, że rok ten zapoczątkował stabilizację polityczną i wzrost zaufania do polityki gospodarczej Państwa. Procesom tym sprzyjało również

utrzymywanie się przez cały okres stałej równowagi budżetowej.

Podkreślić również należy znaczny wzrost wkładów oszczędnościowych ludności, jaki nastąpił w 1957 r.

Założenia planowe w zakresie wzrostu wkładów oszczędnościowych ludności zostały wysoko przekroczone, a mianowicie o około 60%, przy czym poziom oszczędności ludności na koniec roku 1957 osiągnął w przybliżeniu 5,5 mld. zł.

12. Zrównoważenie sytuacji rynkowej nastąpiło w 1957 r. w dużej mierze kosztem handlu zagranicznego.

Zmniejszenie eksportu, spowodowane głównie obniżeniem wywozu węgla związanym przede wszystkim ze spadkiem produkcji na skutek normalizacji czasu pracy w górnictwie i z poprawą zaopatrzenia kraju, przy równoczesnym wysokim wzroście importu doprowadziło do tego, że obroty towarowe na 1957 r. zamknęły się wysokim ujemnym saldem.

W tych trudnych warunkach szczególne znaczenie dla gospodarki w 1957 r. miało porozumienie ze Związkiem Radzieckim z listopada 1956 r. dotyczące anulowania zadłużenia Polski w ZSRR z tytułu dostaw z ubiegłych lat oraz udzielenie Polsce przez Związek Radziecki i inne kraje kredytów konsumpcyjnych i inwestycyjnych.

13. Fakt, że poziom realnych dochodów ludności, osiągnięty w 1957 r., opierał się częściowo na wysokim zadłużeniu za granicą oraz wywołał osłabienie równowagi rynkowej, określa specyficzne zadania 1958 r.

Rok ten musi być okresem wzmoczonych wysiłków zmierzających do odbudowy równowagi w handlu wewnętrznym i zagranicznym, zachwianej w latach 1956 i 1957, oraz do osiągnięcia trwałej normalizacji sytuacji gospodarczej kraju.

Rozdział II.

Podstawowe zadania planu na 1958 r.

1. Przebieg realizacji Narodowego Planu Gospodarczego w 1957 r., jak również zarysowująca się sytuacja w planie na 1958 r. wskazują, iż muszą być podjęte skuteczne środki dla istotnego zrównoważenia bilansu płatniczego oraz zapewnienia równowagi pomiędzy dochodami ludności a masą towarów i usług przeznaczonych na rynek.

W szczególności w dziedzinie handlu zagranicznego, na skutek konieczności utrzymania eksportu węgla na poziomie niższym niż w latach ubiegłych, co jest związane z dalszym zmniejszeniem ilości dni pracy w górnictwie, należy zapewnić w 1958 r. pełne wykonanie ustalonych zadań eksportowych, zwłaszcza w zakresie eksportu maszyn i urządzeń, oraz dążyć do wygospodarowania w ciągu roku dodatkowej masy towarów na eksport, m. in. artykułów rolno-spożywczych, przy równoczesnym przestrzeganiu zasady nieprzekraczania zadań w zakresie importu.

2. Zasadniczym warunkiem trwałej normalizacji sytuacji rynkowej w 1958 r. powinno być osiągnięcie i przekroczenie ustalonego wzrostu produkcji przemysłowej i rolniczej, w szczególności w zakresie towarów przeznaczonych na rynek.

W związku z tym, iż wzrastające dochody ludności powodują przesunięcie się popytu na artykuły wyższego rzędu, szczególną uwagę należy zwrócić, obok ilościowego wzrostu produkcji artykułów rynkowych i podniesienia ich jakości, na szybszy wzrost produkcji artykułów przemysłowych trwałego użytku, takich jak meble, motocykle, rowery, radioaparaty, telewizory, pralki elektryczne, lodówki itp., oraz takich artykułów spożywczych, jak mięso i jego przetwory, tłuszcze, przetwory owocowo-warzywne, wyroby czekoladowe, wyroby cukiernicze itp.

3. W zakresie przemysłu, poza zadaniami, o których mowa w ust. 2, wysuwają się na czoło takie problemy do rozwiązania, jak złagodzenie dysproporcji ujawniających się w przemyśle ciężkim, a zwłaszcza przyspieszenie rozwoju bazy paliwowo-energetycznej, zapewnienie szybszego rozwoju hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych, zwłaszcza przez pełne i terminowe wykonanie inwestycji w hutnictwie, usprawnienie produkcji przemysłu maszynowego, a w szczególności przez lepsze dostosowanie jej do potrzeb eksportowych, oraz maksymalny rozwój produkcji materiałów budowlanych.

Przy wykonywaniu zadań w zakresie przemysłu należy zapewnić realizację programu obronnego przy równoczesnym wykorzystaniu wolnych mocy produkcyjnych przemysłu obronnego dla produkcji cywilnej, zwłaszcza w zakresie artykułów rynkowych.

Szczególny nacisk należy położyć w przemyśle na lepsze wykorzystanie materiałów, co umożliwi zwiększenie produkcji na istniejącej bazie materiałowej. Należy zwrócić specjalną uwagę na gospodarkę materiałową dla uniknięcia powstawania zbędnych zapasów. W tym celu powinny być podjęte środki polegające na zastosowaniu restrykcji finansowych oraz podniesieniu stopy procentowej od kredytów przeznaczonych na nieuzasadnione gospodarczo zapasy.

4. Stale wzrastające w następnych latach zadania przemysłu w zakresie wykonania nowych wyrobów, podniesienia jakości dotychczasowych, zmniejszenia materiałochłonności i pracochłonności produkcji przy równoczesnej konieczności poważnego zwiększenia wydajności istniejących i nowych urządzeń produkcyjnych wymaga już obecnie coraz większego wysiłku technicznego załóg.

W związku z tym należy zwrócić specjalną uwagę na potrzebę rozwoju w zakładach wytwórczych myśli technicznej oraz podniesienia autorytetu personelu inżynieryjno-technicznego i wysoko wykwalifikowanych robotników.

Rozszerzenie prac konstrukcyjnych, prac nad technologią i organizacją produkcji, jak również szeroko zakrojonych prac badawczych, staje się dla zabezpieczenia dalszego rozwoju przemysłu pilną koniecznością.

Należy skuteczniej propagować w zakładach studiowanie literatury technicznej oraz prowadzenie prac typizacyjnych i normalizacyjnych.

Szereg wskaźników techniczno-ekonomicznych przemysłu nie wykazuje zadowalającego poziomu w porównaniu z analogicznymi wskaźnikami krajów o przodującej technice.

W związku z tym zaleca się podjęcie poważniejszych prac dla uzyskania wydatnej poprawy w tej dziedzinie.

5. Ważnym zadaniem gospodarczym w 1958 r. jest zapewnienie rytmicznego wykonywania planu i wydatnego podniesienia efektywności gospodarki, zwłaszcza w drodze wykorzystania tkwiących w niej rezerw. W szczególności powinna być kontynuowana walka z wszelkim marnotrawstwem mienia społecznego oraz poważnie wzmocniona dyscyplina społeczna, zwłaszcza w dziedzinie walki z nieuzasadnionym wzrostem absencji. Istotnym warunkiem prawidłowej realizacji równowagi rynkowej jest uzyskanie dalszego wzrostu dyscypliny plac. Również w dziedzinie budżetu centralnego, jak i budżetów terenowych niezbędne jest dokonywanie wszelkich możliwych oszczędności w wydatkach państwowych.

6. W zakresie rolnictwa należy w dalszym ciągu zapewnić pomyślne warunki dla inwestycji i intensyfikacji produkcji rolnej. W tym celu należy kontynuować pomoc Państwa przeznaczoną na cele produkcyjne i inwestycyjne dla rolnictwa poprzez dalsze udzielanie kredytów, przez wzrost zaopatrzenia w materiały budowlane, zwiększenie dostaw maszyn i narzędzi rolniczych dla indywidualnych gospodarstw

I zrzeczeń chłopskich oraz zapewnienie właściwego wykonania planu zaopatrzenia w nawozy sztuczne. Należy również dopilnować wykonania ustalonych w niniejszej uchwale zadań w zakresie melioracji i elektryfikacji rolnictwa. Należy także stwarzać niezbędne warunki dla pomyślnego rozwoju spółdzielczości wiejskiej i samorządu rolniczego i ich oddziaływania na podniesienie poziomu produkcji rolnej. Z drugiej strony niezbędne jest również podjęcie skuteczniejszych wysiłków dla zapewnienia wywiązywania się wsi ze świadczeń wobec Państwa. W polityce kredytowej Państwa oraz w dostawach maszyn i materiałów należy szczególnie uwzględnić potrzeby istniejących i nowo powstających folniczych spółdzielni produkcyjnych. Rok 1958 powinien być okresem znacznej poprawy w wynikach produkcyjnych i finansowych państwowych gospodarstw rolnych w warunkach znacznego zwiększenia ich samodzielności i usprawnienia organizacji.

7. Należy dążyć do dalszego zwiększenia dochodów systemu finansowego. W szczególności konieczne jest podjęcie kroków dla zapewnienia lepszej ściągłości podatków i opłat od ludności na rzecz Skarbu Państwa, jak też wszelkich zaległych świadczeń.

8. Niezależnie od wpływu czynników ekonomicznych, takich jak wzmocnienie równowagi rynkowej, należy zaostrzyć walkę prowadzoną środkami administracyjnymi zarówno w sektorze uspołecznionym, jak i nie uspołecznionym, z wszelkiego rodzaju elementami spekulacyjnymi i przestępczymi.

9. Należy uczynić maksymalny wysiłek w zakresie obniżenia kosztów materiałowych produkcji uspołecznionej w drodze oszczędnej i racjonalnej gospodarki. Należy również uporządkować zagadnienie dostaw i usług na rzecz Państwa i przedsiębiorstw państwowych, eliminując nadużycia i rozrzutność w tej dziedzinie, zwłaszcza w stosunkach z sektorem prywatnym.

10. Należy kontynuować systematyczną pracę nad ujawnianiem wszelkich źródeł wzrostu wydajności pracy w oparciu o konkretne przedsięwzięcia postępu technicznego, ulepszanie organizacji procesów produkcyjnych, podnoszenie poziomu organizacji przedsiębiorstw i usprawnianie kierownictwa zakładami pracy oraz przez podnoszenie kwalifikacji zawodowych pracowników.

W dalszym ciągu powinna być prowadzona walka z przerosłami zatrudnienia w administracji zarówno centralnej, jak i terenowej oraz zapoczątkowana planowa akcja likwidacji przerosł, zatrudnienia w przedsiębiorstwach przemysłowych przy równoczesnym dokonywaniu odpowiednich przesunień do tych dziedzin gospodarki narodowej, w których występuje brak rąk do pracy.

11. W zakresie sektora nie uspołecznionego w mieście należy:

- a) w handlu — dążyć do uporządkowania sieci handlu prywatnego korygując drogą koncesjonowania popełnione błędy i doprowadzając do tego, aby lokalizacja jego placówek odpowiadała potrzebom rozwoju sieci handlowej jako całości, zgodnie z wymogami prawidłowego zaopatrzenia ludności. Równocześnie należy zapewnić, aby sklepy te były zaopatrywane w określonych branżach z państwowej sieci handlu hurtowego.
- b) w rzemiośle — dążyć do jego dalszego rozwoju w niezbędnych dla gospodarki narodowej kierunkach, a w szczególności uzyskać znaczną poprawę dotychczasowego stanu zaspokojenia potrzeb ludności, kształtując ceny na umiarkowanym poziomie. Rozwój działalności rzemiosła powinien kierować się głównie na zaspokojenie potrzeb ludności.

Równocześnie należy zapewnić rzemiosłu ulgi przy ustalaniu podatku wyrównawczego w przypadkach podejmowania przez rzemiosło inwestycji w szczególnie pożądanym dla gospodarki narodowej kierunkach oraz polepszyć zaopatrzenie rzemiosła w surowce, jak również przestrzegać zasad praworządności podatkowej.

c) w przemyśle prywatnym — popierając jego rozwój w dziedzinach wytyczonych uchwałami Rządu, a zwłaszcza w zakresie produkcji materiałów budowlanych, dążyć równocześnie do prawidłowego opodatkowania i pełnego egzekwowania należności wobec Państwa.

12. W zakresie oświaty i wychowania należy przede wszystkim:

- a) stworzyć warunki do pełnego wykonania dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o obowiązku szkolnym,
- b) przygotować odpowiednią ilość izb lekcyjnych i nauczycieli do objęcia nauką w szkołach podstawowych wrażliwej o ponad 313 tys. liczby uczniów, przy czym dążyć do zwiększenia procentu młodzieży objętej nauką w szkołach realizujących program nauczania w zakresie szkoły 7-klasowej,
- c) rozwinąć szerzej formy kształcenia i dokształcania dla absolwentów z klas siódmych, przede wszystkim dla tej części absolwentów, która nie pracuje i nie uczy się dalej,
- d) dążyć do wprowadzenia systemu koordynacji prac naukowo-badawczych szczególnie ważnych dla rozwoju gospodarki i kultury narodowej.

13. W celu usprawnienia funkcjonowania gospodarki narodowej, zarówno jako całości, jak i poszczególnych przedsiębiorstw i organizacji gospodarczych, należy kontynuować w 1958 r. prace nad zapoczątkowanymi w 1956 r. zmianami w systemie zarządzania i planowania, a zwłaszcza przygotować prace nad reformą systemu cen, taryf i płac, jako niezbędnych elementów dalszych istotnych reform w systemie funkcjonowania gospodarki narodowej.

Dokonywane zmiany w modelu gospodarczym powinny uwzględniać w szerokim zakresie zasadę decentralizacji w oparciu o wprowadzanie systemu bodźców ekonomicznych w ramach zasady planowania centralnego, jako niezbędnego warunku skutecznej koordynacji całości gospodarki narodowej. Ważnym zagadnieniem w tej dziedzinie jest dalsze reformowanie zarządzania gospodarką narodową w kierunku rozszerzenia samodzielności gospodarczej oraz odpowiedzialności przedsiębiorstw i rad narodowych oraz w kierunku wyzwolenia jak najszerszej inicjatywy społecznej, a zwłaszcza rad robotniczych oraz samorządu rolniczego. W szczególności należy objąć reformą zarządzania i organizacji dziedziny handlu wewnętrznego i zakładów gastronomicznych, przedsiębiorstw budowlanych i biur projektowych, państwowych gospodarstw rolnych oraz gospodarki mieszkaniowej. Specjalny nacisk należy położyć na usprawnienie organizacji przemysłu kluczowego.

14. Należy rozwijać w dalszym ciągu wszechstronną współpracę gospodarczą i naukowo-techniczną, zapewniającą obopólne korzyści, z krajami socjalistycznymi, realizować korzyści wypływające z międzynarodowego podziału pracy, a także dążyć do szerokiego rozwoju wymiany handlowej i innych form współpracy gospodarczej i naukowo-technicznej, opartej na zasadzie równości i wzajemnych korzyści, ze wszystkimi krajami niezależnie od ich ustroju, a w szczególności należy dążyć do rozwinięcia stosunków gospodarczych z umacniającymi swą samodzielność polityczną i gospodarczą krajami Azji i Afryki.

15. Wykonanie powyższych podstawowych zadań planu na 1958 r., dalsze wzmocnienie i usprawnienie funkcjonowania gospodarki narodowej, lepsze wykorzystanie jej możli-

wości rozwojowych oraz zacieśnienie szerokiej współpracy z krajami obozu socjalizmu powinno pozwolić na osiągnięcie zdrowej i trwałej podstawy dla dalszego rozwoju gospodarki narodowej, dalszych reform gospodarczych i w rezultacie tego umożliwić dalsze podniesienie stopy życiowej ludności w latach 1959-1960.

Rozdział III.

A. Dochód narodowy i jego podział

Dochód narodowy wytworzony liczony w cenach 1957 r. wzrosł w porównaniu z 1957 r. o około 5,9%. Dochód narodowy do podziału wzrosł o około 4,0%. Niższy wzrost dochodu narodowego do podziału w porównaniu z dochodem narodowym wytworzonym wynika z konieczności spłacenia części wykorzystanych w latach ubiegłych kredytów zagranicznych oraz z założenia w planie na rok 1958, że kredyty zagraniczne będą zaciągane w roku 1958 w mniejszych rozmiarach niż w roku ubiegłym. Przyrost dochodu narodowego do podziału w roku 1958 w stosunku do roku 1957 w kwotach absolutnych wyniesie około 12,0 mld zł wobec 34,0 mld. zł w roku 1957 w stosunku do 1956 r.

W podziale przyrostu dochodu narodowego założono w planie na 1958 r. zwiększenie spożycia indywidualnego w cenach 1957 r. o około 6,0% w stosunku do roku 1957 oraz zwiększenie spożycia zbiorowego o około 4,7%. Natomiast zmniejszono akumulowaną część dochodu narodowego o około 4,9%.

Udział spożycia indywidualnego w dochodzie narodowym do podziału wynosił w roku 1957 około 71%, a w roku 1958 wyniesie około 72,3%.

Akumulowana część dochodu narodowego, która w roku 1957 wynosiła około 67,5 mld. zł, wyniesie w roku 1958 w cenach 1957 roku około 64,2 mld. zł. Udział akumulowanej części dochodu narodowego w dochodzie narodowym do podziału wynosił w roku 1957 około 22,5%, a w roku 1958 wyniesie około 20,6%. Podstawowy składnik w akumulowanej części dochodu narodowego — inwestycje netto wzrosną o około 45,2 mld. zł w roku 1957 do około 49,1 mld. zł w roku 1958, a więc o 3,9 mld. zł, tj. o 8,6%. Udział inwestycji netto w dochodzie narodowym do podziału wzrosł z 15,1% w r. 1957 do 15,7% w roku 1958. Przyrost środków obrotowych i zapasów w całej gospodarce narodowej wyniesie w 1958 roku 11,2 mld. zł. W roku 1957 przyrost ten wynosił około 19 mld. zł, przy czym wzrost zapasów towarów rynkowych w aparacie handlu uspołecznionego wyniesie około 7 mld. zł wobec wzrostu w 1957 r. o około 2,4 mld. zł.

B. Przemysł

1. Wartość produkcji globalnej przemysłu socjalistycznego ogółem w cenach porównywalnych wyniesie 304.067,2 mln. zł, co stanowi wzrost o 6,1% w porównaniu z 1957 r., w tym produkcja środków wytwarzania (grupa A) wzrosła o 4,3%, a produkcja przedmiotów spożycia (grupa B) o 8,1%.

2. Wartość produkcji globalnej przemysłu planowanego centralnie w cenach porównywalnych wyniesie 254.314,0 mln. zł, co stanowi wzrost o 6,2% w porównaniu z 1957 r., a przemysłu planowanego terenowo 49.753,2 mln. zł, co stanowi wzrost o 5,6% w porównaniu z 1957 r.

3. Wartość produkcji towarowej przemysłu socjalistycznego w cenach zbytu wyniesie 363.804,0 mln. zł, co stanowi wzrost o 7,4% w porównaniu z 1957 r.

4. Wartość produkcji towarowej przemysłu planowanego centralnie w cenach zbytu powinna wynieść 311.454,0

mln. zł, co stanowi wzrost o 7,7% w porównaniu z 1957 r., a przemysłu planowanego terenowo 52.350,0 mln. zł, co stanowi wzrost o 5,8% w porównaniu z 1957 r.

5. Produkcja głównych wyrobów przemysłowych planowanych centralnie powinna osiągnąć następujący poziom

	Jednostka miary	1958 plan	1958 1957 ^o
Wytwarzanie energii elektrycznej i ciepłej			
Energia elektryczna	mln. kWh	23.000,0	108,7
Przemysł paliw i koksochemiczny			
Węgiel kamienny	tys. t	93.500,0	99,4
Węgiel gazowy i koksowy	" "	16.600,0	105,3
Węgiel brunatny	" "	7.645,0	128,4
Ropa naftowa	" "	170,0	94,1
Gaz ziemny	mln. m ³	360,0	86,2
Koks (mokry)	tys. t	10.764,0	101,6
Przeróbka ropy naftowej (bez regeneracji)	" "	760,0	102,0
Hutnictwo żelaza (łącznie z wydobywaniem rud)			
Surówka żelaza (w przeliczeniu na martenowską)	" "	3.870,0	105,1
Stal surowa	" "	5.600,0	105,6
Wyroby walcowane gotowe	" "	3.700,0	103,4
Rury stalowe (produkcja gotowa)	" "	298,0	99,9
Hutnictwo metali nieżelaznych (łącznie z wydobywaniem rud)			
Rudy cynkowo-olowiane (waga mokra)	" "	2.263,0	111,6
Rudy miedzi (waga mokra)	" "	1.380,0	109,8
Aluminium hutnicze	" "	22,0	108,4
Cynk	" "	161,0	101,4
Miedź elektrolityczna	" "	17,0	85,4
Ołów rafinowany	" "	34,0	95,3
Przemysł budowy maszyn i metalowej (łącznie z usługami remontowymi)			
Kotły wodnorurkowe (poza okrętowymi)	t/h	2.300,0	166,2
Turbiny parowe	MW	60,8	93,1
Maszyny wirujące	tys. szt.	615,0	141,2
Kable silnoprądowe	tys. km	18,1	119,1
Obrabiarki do obróbki wiórowej metali (bez branżowych)	szt.	15.120	109,9
Maszyny i urządzenia górnicze	mln. zł c. p.	1.440,8	104,3
Maszyny i urządzenia dla przemysłu mineralnego i ceramicznego	t	19.680,0	147,8
Maszyny i urządzenia dla przemysłu chemicznego i gumowego	"	26.126,0	91,9
Maszyny i urządzenia budowlane i drogowe	"	37.730,0	97,9
Maszyny i narzędzia rolnicze	mln. zł c. p.	1.223,0	91,2
Traktory (bez jednoosiowych)	szt.	4.000	58,3
Traktory jednoosiowe	"	1.500	—
Parowozy (bez wąskotorowych)	"	110	49,8
Lokomotywy elektryczne (bez wąskotorowych)	"	24	4,8
Wagony osobowe (bez wąskotorowych)	"	600	104,3

	Jednostka	1958	%		Jednostka	1958	%
	miary	plan	1957		miary	plan	1957
Wagony towarowe (bez wąskotorowych)	szt.	11.988	100,5	Przemysł celulozowo-papierniczy			
Samochody osobowe	"	11.700	147,1		Celuloza	tys. t	240,5
Samochody ciężarowe	"	10.580	104,8	Papier	" "	439,4	109,1
Autobusy	"	1.200	123,6	Przemysł włókienniczy (łącznie z dziewiarskim)			
Statki pełnomorskie (od 100 DWT)	tys. DWT	182,4	123,7	Tkaniny bawełniane wykończone (bez tkanin kordowych i transporterowych)	tys. m ²	531.832,2	107,0
Łożyska toczne	tys. szt.	7.934,4	151,6	Tkaniny wełniane wykończone	tys. mb.	600.640,0	106,0
Motocykle, skutery i motorowery	" "	85,0	136,7	Tkaniny jedwabne wykończone (bez tkanin steelonowych)	tys. m ²	104.493,0	101,0
Rowery (bez dziecięcych)	" "	280,0	122,9	Tkaniny lniane i pakulane wykończone	tys. mb.	75.670,0	101,6
Odbiorniki telewizyjne	" "	70,0	437,5	Wyroby dziewiarskie	tys. szt.	78.446,0	103,7
Odbiorniki radiowe lampowe	tys. szt.	794,0	122,9	Wyroby pończosnicze	tys. par	86.660,0	103,1
Przemysł chemiczny (łącznie z kopalnictwem surowców chemicznych)					t	64.089,0	112,5
Kwas siarkowy (w przeliczeniu na 100%)	tys. t	561,0	112,5		tys. mb.	76.680,0	113,0
Soda kalcyonowana 98% (na zbył) + soda ciężka	" "	377,5	154,7		tys. szt.	80.259,0	104,7
Soda kaustyczna 96%	" "	151,0	111,5		t	12.109,0	110,6
Nawozy azotowe (w przeliczeniu na N ₂)	" "	243,3	121,3		tys. par	95.690,0	100,7
Nawozy fosforowe (w przeliczeniu na P ₂ O ₅)	" "	164,0	118,6		t	4.654,5	100,7
Chlor gazowy	t	41,0	149,6	Przemysł skórzaný, obuwniczy i futrzarski			
Srodki ochrony roślin (na zbył)	mln. zł c. p.	130,3	96,9	Obuwie wszelkiego rodzaju (bez obuwia gumowego)	tys. par	41.745,0	112,6
Przędza sztucznego jedwabiu	tys. t	18,0	105,9	w tym: obuwie skórzane	" "	24.841,0	105,3
Włókno cięte	" "	41,5	100,2	Przemysł tłuszczowy i mydlarsko-kosmetyczny			
Steelon	t	2.240,0	164,8	Mydła do prania w kawalkach	t	59.900,0	101,2
Polichlorek winylu	"	4.500,0	27,2	Proszki do prania	"	70.000,0	109,7
Wyroby z polichloru winylu	"	11.028,0	119,6	Przemysł spożywczy			
Wyroby farmaceutyczne	mln. zł c. p.	1.405,3	117,0	Mięso z uboju	tys. t	755,0	107,5
Przemysł gumowy				Konserwy mięsne netto	" "	36,5	109,6
Wyroby gumowe	tys. t	103,2	101,0	Ryby morskie (połowy)	t	125.700,0	115,8
Ogumienie trakcyjne	" "	34,3	103,6	Masło śmietankowe	"	91.500,0	116,2
Opony motocyklowe	tys. szt.	291,0	189,0	Tłuszcze i oleje jadalne	"	60.400,0	121,8
Opony samochodowe	" "	861,0	117,5	Cukier z kampanii buraczanej w przeliczeniu na cukier biały	tys. t	1.060,0	100,1
Obuwie gumowe	tys. par	23.710,0	105,1	Wyroby czekoladowe	t	15.200,0	107,3
Przemysł materiałów budowlanych (łącznie z wydobyciem materiałów dla budownictwa)				Piwo	tys. hl	5.766,0	102,1
Cement	tys. t	5.100,0	113,7	Wódki i spirytus butelkowany	tys. l 100 ^o	81.000,0	100,7
Wapno palone w bryłach	" "	1.239,7	111,6	Wina i miody	tys. l	73.470,0	110,0
Wapno nawozowe	" "	461,0	104,9	Papierosy	mln. szt.	42.500,0	99,3
Cegła (łącznie z klinkierową półklinkierową i wapienno-piaskową)	mln. szt.	3.152,6	111,5	6. W przemyśle węgla kamiennego powinna nastąpić w 1958 r. dalsza stabilizacja stosunków pracy. Wobec trudności w handlu zagranicznym niemożliwe jest całkowite zniesienie pracy niedzielnej. Nastąpi jednak ograniczenie ilości niedziel wydobywczych z 12 do 6.			
w tym: plan centralny	" "	1.169,3	109,8	Zostaną stworzone warunki dla całkowitego zlikwidowania w 1958 r. Wojskowego Korpusu Górniczego.			
Dachówka palona	" "	107,7	107,5	Jednym z podstawowych zadań jest podniesienie jakości węgla przez odpowiednie zmiany w systemie bodźców ekonomicznych, rozszerzenie eksploatacji pokładów grubych, bardziej wydajnych o mniejszym zanieczyszczeniu oraz dokładniejsze wzbogacanie węgla.			
Papa	mln. m ²	99,0	103,3	W celu zapewnienia poziomu produkcji koksu metalurgicznego należy zaimportować 500 tys. ton węgla koksującego.			
Szkoło ciągnięte (w przeliczeniu na 2 mm)	" "	19,2	103,2	Rozszerzony zostanie zasięg mechanizacji urabiania wrębem do 37,5% oraz ładowania do 20%. Udział wydobycia z zastosowaniem podsadzki płynnej wzrośnie do 33,2% oraz zwiększone zostanie zastosowanie budowy stalowej na ścianach i chodnikach. Dla zapewnienia poprawy bezpieczeństwa i higieny pracy wycofywane będzie światło otwarte z dołu kopalń, zapewniona zostanie w oddziałach odpowiednia ilość			
Przemysł drzewny							
Tarcica	tys. m ³	6.030,9	100,9				
Okleiny	tys. m ²	18.850,0	108,2				
	tys. m ³	14,9	106,4				
Płyty pilśniowe	tys. m ²	16.750,0	102,3				
	tys. t	64,6	105,7				
Mebłe	tys. zł c. zb.	2.738,6	110,7				
Zapałki	tys. skrzyń	363,0	106,0				

powietrza oraz rozszerzony będzie zasięg stosowania instalacji przeciwpożarowych.

Ustala się w 1958 r. zadania uzyskania wydajności 1.150 kg/pr. dn. W tym celu należy, obok zwiększenia zakresu mechanizacji najbardziej pracochłonnych robót na dole, wzmocnić walkę z nadmierną absencją, likwidować przerosty w zatrudnieniu, szczególnie na robotach pozaprzedkowych i na powierzchni kopalń oraz usprawnić organizację pracy w oddziałach produkcyjnych i kierowania samymi kopalniami.

Dla zapewnienia dalszego wzrostu produkcji realizowany będzie rozszerzony zakres inwestycji. W szczególności należy rozszerzać zdolności produkcyjne na oddanych dotychczas 5 nowych kopalniach węgla kamiennego (Wesoła, Złemowit, Kościuszko, Julian i Nowy Wirek), oddać w ciągu 1958 r. do ruchu 2 dalsze nowe kopalnie, a mianowicie Halembę i Porąbkę, kontynuować budowę kopalń: Mszana, Jastrzębie, Moszczenica, Szczygłowice oraz rozpocząć w 1958 r. budowę dalszych 2 nowych kopalń głębinowych: Staszic i Radoszowy.

7. W przemyśle węgla brunatnego należy w 1958 r. rozpocząć wstępne roboty (połączenia kolejowe, drogi, budynki mieszkalne, place budów) przy budowie nowej kopalni i elektrowni w Turowie oraz prowadzić nadal rozbudowę istniejącej kopalni. W okręgu konińskim należy rozpocząć właściwe prace przy budowie odkrywki w Pątnowie w tempie gwarantującym uruchomienie tej kopalni w 1962 r.

8. W zakresie poszukiwań za ropą i gazem należy prowadzić szczegółowe prace geologiczne i geofizyczne w celu jak najlepszego przygotowania nowych terenów dla wierceń. Do zadań szczególnie ważnych zaliczyć należy prace zmierzające do odkrycia nowych złóż gazu ziemnego i podjęcie przygotowań do eksploatacji odkrytego złoża w Lubaczowie.

9. W zakresie energetyki — podstawowym zadaniem jest uruchomienie nowych mocy produkcyjnych w ilości około 840 MW, w tym opóźnionych z programu 1957 r. 250 MW.

Dla uzyskania powyższego celu szczególne znaczenie ma terminowe oddanie nowych obiektów, jak: Konin 110 MW, Blachownia 110 MW, Skawina 100 MW, Łódź 25 MW, Ostrołęka 25 MW oraz elektrowni przemysłu chemicznego o mocy 95 MW.

Wobec niedostatecznego wykonania zadania zmniejszenia awaryjnych przerw w dostawie energii w 1957 r. należy zwrócić szczególną uwagę na właściwą eksploatację urządzeń w elektrowniach oraz na poprawę jakości remontów, osiągając w ten sposób zmniejszenie ilości i długości przerw. W związku z wejściem do ruchu nowych mocy należy dążyć do zlikwidowania w ciągu roku wyłączeń prądu, a po osiągnięciu tego wykorzystywać bardziej ekonomiczne urządzenia, ograniczając elektrownie zużywające więcej węgla.

W energetyce zawodowej powinno nastąpić zmniejszenie zużycia węgla umownego z 0,544 kg/kWh w 1957 r. do 0,523 kg/kWh w 1958 r.

10. W hutnictwie żelaza w 1958 r. nastąpi mniejszy przyrost produkcji niż w latach ubiegłych. Na głowę ludności osiągniemy tylko 192,4 kg stali wobec 187 kg w roku 1957. Dlatego podstawowym zadaniem hutnictwa jest zapewnienie odpowiedniego wzrostu produkcji w latach następnych. Koniecznym dla tego celu jest terminowe oddanie do eksploatacji w 1958 r. dalszych obiektów produkcyjnych w Hucie im. Lenina, a mianowicie: III wielkiego pieca, VII i VIII pieca martenowskiego, VI baterii koksowniczej, walcowni blach zimnowalcowanych.

Właściwe przygotowanie się do uruchomienia tej walcowni i sprawne opanowanie procesu technologicznego jest niezbędnym warunkiem tego, aby rok 1958 był ostatnim rokiem masowego importu blach cienkich, a rok 1959 okresem, w którym podejmie się już eksport tych blach. W związku z rosnącymi potrzebami w dziedzinie stali szlachejnych konieczne jest dokonanie zasadniczej poprawy w terminie realizacji budowy Huty Stali Szlachetnych w Warszawie.

Należy zapewnić zlikwidowanie dotychczasowych opóźnień w budowie Huty Miedzi w Legnicy i zapewnić uruchomienie tego zakładu w II półroczu 1958 roku, co powinno przyczynić się już od 1959 r. do złagodzenia trudności w zaopatrzeniu kraju w miedź.

Jedną z podstawowych trudności w realizacji całości planu budownictwa w kraju stanowią niedostateczne, nierównomierne i niepełne asortymentowo dostawy stali prętowej. W granicach istniejących możliwości należy dążyć do poprawy tego stanu, tak w drodze wykorzystania posiadanych zdolności produkcyjnych, jak też poprzez sprawną i właściwą wymianę asortymentów przez handel zagraniczny.

Z uwagi na to, że w latach następnych trudności zaopatrzenia kraju w wyroby hutnicze będą się zwiększać, należy rozważyć problem zwiększenia przyrostu produkcji w skali całego hutnictwa.

Szybsze tempo przyrostu zdolności produkcyjnych surowców, stali, aluminium i miedzi wymaga zapewnienia terminowej realizacji odpowiednich inwestycji oraz rozważenia problemu całości inwestycji hutnictwa w świetle szczególnej roli tego przemysłu w rozwoju gospodarki narodowej.

11. Rozwój produkcji przemysłu maszynowego w 1958 r. wyprzedzi ogólny wzrost produkcji przemysłowej, osiągając w skali całego kraju około 12%, a w Ministerstwie Przemysłu Ciężkiego — 14,6%. Szczególnie duży wzrost powinien nastąpić w zakresie produkcji przeznaczanej na eksport (około 18%). Realizacja tego wymaga wydatnej poprawy terminowości i jakości produkcji eksportowej. Należy również zwrócić uwagę m. in. na eksport usług stoczni remontowych.

W 1958 r. dostawy na rynek wyrobów przemysłu maszynowego powinny wzrosnąć o 53%. Niezbędnym jest wykorzystanie dodatkowych rezerw szczególnie dla dalszego rozszerzenia produkcji artykułów gospodarstwa domowego, jak: maszyn do szycia, pralek, lodówek domowych, a także dla produkcji rowerów, motocykli i telewizorów.

W roku 1958 przemysł maszynowy wyprodukuje próbne partie maszyn przedzalnicych i tkackich, których prototypy zostały przyjęte przez przemysł lekki, oraz kontynuować będzie czynności nad opracowaniem nowych prototypów maszyn włókienniczych.

W celu rozszerzenia produkcji maszyn włókienniczych przemysł maszynowy dążyć będzie do stworzenia kooperacyjnego systemu produkcji tychże maszyn, wykorzystując w tym celu wolne moce produkcyjne w podległych sobie zakładach.

W 1958 r. należy rozpocząć produkcję turbozespołów o mocy 50 MW oraz przystąpić do przygotowania produkcji turbozespołów o mocy rzędu 100 MW wraz z kotłami wysokopiętnymi i innym wyposażeniem, celem zapewnienia wykorzystania krajowych zdolności produkcyjnych i radykalnego zmniejszenia importu urządzeń energetycznych.

Przemysł taboru kolejowego powinien nadrobić istniejące opóźnienia, zapewnić pełne wykonanie zadań 1958 r. oraz dostarczyć dla kolei 7360 wagonów towarowych, 270 wagonów osobowych, 90 lokomotyw spalinowych, 24 lokomotywy elektryczne oraz 10 elektrycznych jednostek trójczłonowych.

Dalszy rozwój produkcji i eksportu statków oraz taboru kolejowego wymaga przygotowania odpowiedniego zaplecza technicznego dla podjęcia seryjnej produkcji silników wysokoprężnych morskich oraz dla lokomotyw spalinowych. Również należy przystąpić do przygotowania produkcji silników wysokoprężnych dla samochodów ciężarowych i autobusów.

W oparciu o elementy samochodu osobowego „Warszawa” zostanie rozszerzona produkcja furgonetek, małych samochodów skrzyniowych, sanitarek oraz 8-miejscowych autobusów. Jednym z podstawowych zadań przemysłu samochodowego jest rozpoczęcie seryjnej produkcji terenowych samochodów ciężarowych z napędem na wszystkie koła.

Asortyment maszyn rolniczych powinien być rozszerzony szczególnie w kierunku dalszego szybkiego rozwoju produkcji maszyn i narzędzi przeznaczonych dla gospodarstw indywidualnych. W 1958 r. należy wykonać 1500 traktorów jednoosiowych i w pełni przygotować seryjną produkcję nowoczesnego ciągnika rolniczego o mocy około 25 KM, a także odpowiednich narzędzi towarzyszących dla obu nowych ciągników.

Szczególne uwagi powinny być zwrócone na zorganizowanie nowych zdolności produkcyjnych, zapewniających poważne zwiększenie produkcji materiałów i sprzętu dla instalacji elektrycznych, wodociągowych, sanitarnych i centralnego ogrzewania.

Wydatnej poprawy wymaga zaopatrzenie kraju w wyroby elektrotechniczne, w szczególności należy rozwijać produkcję aparatury elektrycznej oraz zapewnić należyte dostawy wyposażenia dla elektrycznego taboru kolejowego.

Niezbędne jest zapewnienie pełnego wykonania zadań w zakresie produkcji uzbrojenia i sprzętu wojskowego, przy równoczesnym wykorzystaniu wolnych mocy produkcyjnych przemysłu obronnego dla produkcji cywilnej, a w szczególności wyrobów rynkowych. Produkcja cywilna w przemyśle obronnym zwiększyła się w 1957 r. o około 30%, a w 1958 r. powinna wzrosnąć co najmniej o dalsze 10%.

W przemyśle maszynowym należy kontynuować tworzenie i rozwijanie przyfabrycznych biur konstrukcyjnych oraz laboratoriów jako formy zapewniającej najbardziej właściwy rozwój postępu technicznego.

12. W przemyśle chemicznym — zakłada się w r. 1958 silniejszy wzrost produkcji od pozostałych gałęzi przemysłu. Wskaźnik wzrostu wyniesie 113,6%. Najsilniejszy wzrost produkcji nastąpi w dziedzinie nawozów azotowych, fosforowych, sody kalcynowanej i kaustycznej, fenolu, kaprolaktamu, polichlorku winylu i steelonu. Wzrost produkcji wyrobów chemicznych umożliwi zwiększenie dostaw artykułów chemicznych i farmaceutycznych na rynek o 17,9% oraz zwiększenie eksportu o 10,7% przy równoczesnym zmniejszeniu importu o 4,4%.

W związku z importem licznych artykułów, których produkcja może być szybko uruchomiona w kraju, zaleca się podjęcie w przemyśle chemicznym prac nad zlikwidowaniem tego rodzaju importu w latach następnych.

Przemysł chemiczny powinien dążyć do zwiększenia produkcji i polepszenia jakości barwników i środków pomocniczych dla przemysłu włókienniczego oraz barwników dla przemysłu garbarskiego i klejów dla przemysłu obuwniczego.

W 1958 r. przewiduje się uruchomienie 215 nowych asortymentów, w tym również materiałów zastępujących w budownictwie drewno, głównie materiałów podłogowych.

W najbliższych latach przemysł chemiczny powinien znacznie zwiększyć produkcję tych materiałów, w związku

z czym w 1958 r. należy podjąć odpowiednie prace przygotowawcze.

W 1958 r. powinna się również wydatnie poprawić jakość nawozów sztucznych oraz ich opakowanie.

Do podstawowych zadań przemysłu chemicznego w 1958 r. należy terminowe oddanie do ruchu drugiego ciągu Azotu II w Kędzierzynie, osiągnięcie produkcji dobowej 800 t sody surowej w Jankowskich Zakładach Sodowych oraz maksymalne przyspieszenie robót budowlano-montażowych na oddziale kauczuku syntetycznego w Oświęcimiu w celu przedterminowego ukończenia tej inwestycji w 1959 r. Przemysł chemiczny powinien skoncentrować również swój wysiłek na obiektach związanych z uruchomieniem nowych antybiotyków, tj. terramycyny w Krakowie, streptomycyny w Tarchominie i aeromycyny w Pabianicach.

W planie na 1958 r. poważnie zwiększa się nakłady inwestycyjne na odkrywkę rud siarkowych w Piasecznie i budowę kombinatu siarkowego w Tarnobrzegu. Prawidłowy przebieg tych inwestycji powinien należeć do ważniejszych zadań przemysłu chemicznego.

Wobec nieopłacalności dotychczasowej bazy surowcowej, na której opiera się podstawowa synteza chemiczna w Polsce w porównaniu z przemysłami chemicznymi opartymi na gazie ziemnym, koksowniczym, ropie naftowej i węgla brunatnym odkrywkowym, zaleca się podjęcie prac w kierunku przestawienia podstawowej syntezy chemicznej w latach 1960-1965 na bardziej opłacalną bazę surowcową.

13. W przemyśle materiałów budowlanych należy w dalszym ciągu zwiększać wszechstronnie produkcję materiałów budowlanych. Szczególną uwagę należy zwrócić na wzrost produkcji cementu ze względu na jego decydujące znaczenie zarówno jako materiału wiążącego w produkcji budowlanej, jak i surowca przy produkcji prefabrykatów ściennych, dachowych oraz zastępujących drewno (słupy, podkłady itd.).

W związku z tym należy dążyć do szybkiego osiągnięcia pełnej zdolności produkcyjnej w nowych cementowniach Wiek II i Rejowiec III, zapewnić terminowe uruchomienie przemysłowni w Nowej Hucie oraz otoczyć opieką pozostałe kontynuowane i rozpoczynane budowy cementowni w Chelmie i Wierzbicy oraz cementowni Saturn.

Dla zmniejszenia kosztów i oszczędzenia papieru workowego należy zapoczątkować w szerszym zakresie przewóz cementu w specjalnych pojemnikach.

Przewidziana w planie 5-letnim budowa zakładów wapienniczych i cegły wapienno-piaskowej powinna być w 1958 r. energicznie realizowana.

Rok ten powinien przynieść pełne zaopatrzenie budownictwa w wapno przez zwiększenie produkcji w przemyśle kłuczowym, podwojenie wypału wapna w cukrowniach w okresie międzykampanijnym oraz dalsze zwiększenie produkcji w przemyśle drobnym, zarówno uspołecznionym, jak i nieuspołecznionym. Należy nadal w szybkim tempie rozwijać produkcję materiałów ściennych głównie w oparciu o spoiwo cementowe i wapienne oraz surowce miejscowe.

Wobec konieczności oszczędzania drewna w zakresie materiałów podłogowych poważnym zadaniem jest szersze stosowanie materiałów pochodzenia mineralnego (kryolit, anhydryt, gips) oraz oszczędnościowych posadzek drewnianych.

Należy nadal usilnie popierać rozwój drobnej wytwórczości materiałów budowlanych, wykorzystując miejscowe surowce w terenowym przemyśle państwowym, spółdzielczym, w zespołach chłopskich, w przemyśle prywatnym oraz w produkcji ubocznej przemysłu kluczowego.

Wobec niewielkiego wzrostu produkcji szkła okiennego należy doprowadzić do likwidacji występującego obecnie

w dużej skali marnotrawstwa, stwarzając warunki sprzyjające oszczędzaniu szkła.

W 1958 r. powinna nastąpić znaczna poprawa w zaopatrzeniu rynku w materiały budowlane, zarówno dla potrzeb szybko wzrastającego indywidualnego budownictwa mieszkaniowego w mieście, jak i dla dalszego rozwoju budownictwa wiejskiego.

14. W przemyśle drzewnym i papierniczym z uwagi na deficyt drewna i konieczność rozwoju produkcji materiałów umożliwiających oszczędzanie pełnowartościowego surowca należy szczególną opieką otoczyć w 1958 r. budowę fabryk płyt pilśniowych w Czarnej Wodzie i Koniecpolu oraz fabryk płyt wiórowych.

Przemysł celulozowy — powinien zwiększyć zużycie zrązyn i odpadów tartacznych, a przemysł płyt pilśniowych należy przygotować do stosowania obok zrązyn tartacznych drobniczy dostarczanej z lasu.

W związku ze stale rosnącym zapotrzebowaniem na meble należy dążyć do dalszego rozszerzania zdolności produkcyjnej w przemyśle kluczowym, terenowym i rzemieślniczym, poprawiania jakości oraz wprowadzania nowych estetycznych typów i modeli mebli. Ważnym zagadnieniem jest terminowe uruchomienie w drugim półroczu fabryki celulozy w Kostrzynie, która przyczyni się do aktywizacji miasta.

15. W przemyśle lekkim, wobec ograniczonych zdolności produkcyjnych w przemyśle bawełnianym, wełnianym, jedwabniczym i skórzanym, należy dążyć w 1958 r. do maksymalnego wykorzystania istniejącego potencjału produkcyjnego przez osiągnięcie wyższych wskaźników wydajności oraz zapewnić, zgodnie z planem inwestycyjnym — rozszerzenie mocy produkcyjnych przez terminową i asortymentową dostawę maszyn i urządzeń oraz oddawanie do eksploatacji nowych obiektów.

Specjalną uwagę należy zwrócić na adaptację obiektów przemysłu lekkiego na Ziemiach Zachodnich.

W celu poprawy jakości i użyteczności wyrobów przemysłu lekkiego należy wydatnie zwiększyć produkcję tkanin wykańczanych apreturami szlachetnymi, jak również znacznie rozszerzyć asortyment produkowanych wyrobów i wzbogacić ich wygląd estetyczny.

Dla zapewnienia dostaw towarów rynkowych w asortymencie zgodnym z potrzebami konsumentów należy opracować i wprowadzić w życie bodźce ekonomiczne, zabezpieczające odpowiednie warunki dla wykonania planu asortymentowego. W celu poprawy zaopatrzenia przemysłu w krajowe surowce włókiennicze należy zreorganizować kontraktację i skup lnu i kołopi oraz usprawnić gospodarkę tymi surowcami.

16. W przemyśle spożywczym należy zwiększyć produkcję artykułów żywnościowych, zwrócić uwagę na wzbogacenie produkcji wysokogatunkowymi asortymentami, podnieść stopień wykorzystania surowców, wzmocnić walkę o zmniejszenie strat produkcyjnych, położyć duży nacisk na opanowanie i wprowadzenie nowych procesów technologicznych, zwiększyć ilość towarów w drobnych opakowaniach, podjąć energiczne kroki dla organizacji produkcji na eksport oraz poprawienia jej jakości i opakowania.

W przemyśle mleczarskim trzeba dążyć do odbioru możliwie całej nadwyżki towarowej mleka oferowanej przez dostawców. W przemyśle cukrowniczym należy zapewnić wykonanie pełnego planu kontraktacji, w szerszym stopniu wprowadzić metody racjonalnego przechowywania buraka cukrowego oraz zmniejszyć straty przerobowe przy produkcji cukru.

W przemyśle tłuszczowym, biorąc pod uwagę zwiększony popyt na margarynę spowodowany zmianą cen na tłuszcze, należy maksymalnie rozszerzyć produkcję margaryny,

a zwłaszcza margaryny mlecznej, której udział w ogólnej produkcji margaryny powinien wzrosnąć do ca 35%.

Rozwinąć produkcję przemysłu owocowo-warzywnego, zapewnić lepsze wykorzystanie niszczących obecnie lokalnych nadwyżek owoców.

Zmodernizować zakłady przemysłu ziemniaczanego i wprowadzić w nich nowoczesne urządzenia i metody technologiczne celem maksymalnego zwiększenia zdolności produkcyjnej krochmalni, co pozwoli na uniknięcie poważnych strat związanych z dodatkową kampanią wiosenną.

W przemyśle cukierniczym oraz w przemyśle koncentratów spożywczych rozszerzyć produkcję witaminizowanych artykułów spożywczych. Maksymalnie rozszerzyć produkcję napojów bezalkoholowych, celem zaspokojenia wzrastającego w tym zakresie popytu. Szczególną uwagę zwrócić na utylizację wód ściekowych, zwłaszcza w drożdżowniach.

17. W zakresie rybołówstwa morskiego należy zwiększyć dostawy śledzia z połowów własnych dla potrzeb przetwórstwa rybnego i rynku oraz podnosić jakość produkowanych przetworów i opakowań, zgodnie z wymaganiami odbiorców zagranicznych i konsumentów krajowych.

Należy zapewnić należytą aktywizację rybołówstwa przybrzeżnego w szczególności przez uruchomienie produkcji małych, tanich łodzi rybackich przy jednoczesnym zaopatrzeniu tych jednostek w silniki i sprzęt rybacki oraz zorganizowanie akcji osiedleńczej dla kwalifikowanych rybaków indywidualnych, jak i zrzeszonych w spółdzielniach.

18. W państwowym przemyśle drobnym wartość produkcji globalnej w r. 1958 powinna wzrosnąć o 10,2%, w tym w przemyśle terenowym o 10,3%.

Szacuje się wzrost wartości produkcji towarowej w cenach zbytu w spółdzielczości pracy o 7,0%, w tym w przemyśle objętym planami terenowymi o 10,6%.

W przemyśle drobnym powinien w dalszym ciągu wzrastać udział produkcji na potrzeby rynku oraz usług dla ludności. I tak w Ministerstwie Przemysłu Drobno- i Rzemiosła produkcja rynkowa powinna wzrosnąć o 18,7%, a w spółdzielczości pracy o 10,7% w porównaniu z 1957 r.

Z uwagi na konieczność jak najszybszego pokrycia braków w zaopatrzeniu rynku w obuwiu dziecięce i młodzieżowe, powinny być oddane do użytku w państwowym przemyśle terenowym trzy nowe fabryki obuwia w Mławie, Łukowie i Augustowie.

Przemysł drobny powinien rozwijać produkcję sprzętu i prostych narzędzi rolniczych i ogrodniczych dla wsi, sprzętu gospodarstwa domowego, sprzętu instalacyjnego, okuć budowlanych i meblowych, odzieży i obuwia dziecięcego oraz konfekcji miarowej i półmiarowej.

W dalszym ciągu należy uruchamiać zakłady w miejscowościach gospodarczo zaniedbanych w celu zatrudnienia występujących lokalnych nadwyżek siły roboczej, w drodze wykorzystywania funduszu interwencyjnego oraz innych środków inwestycyjnych.

19. W zakresie rzemiosła i przemysłu prywatnego zakłada się, że liczba warsztatów rzemieślniczych, liczba zatrudnionych, obroty rzemieślników z tytułu usług i produkcji wzrosną o 13% w stosunku do wyników osiągniętych w 1957 r.

Zadaniem indywidualnych rzemieślników oraz zakładów przemysłu prywatnego powinno być wykonywanie towarów dla ludności oraz świadczenie dla niej usług, w szczególności należy popierać działalność usługową na rzecz ludności wiejskiej. W związku z tym obroty rzemiosła i drobnego przemysłu prywatnego z tytułu dostaw, robót i usług na rzecz gospodarki społecznej poczynając od 1958 r. winny ulegać stopniowemu ograniczeniu.

W drobnym przemyśle prywatnym należy rozwijać produkcję materiałów budowlanych oraz produkcję niektórych

artykułów spożywczych, opartą o wykorzystanie nadwyżek łatwo ulegających zepsuciu surowców (owoce, warzywa, ryby itp.). Rozwój przemysłu drobnego i przemysłu prywatnego należy skoordynować z możliwościami zaopatrzenia tych zakładów.

C. Rolnictwo i skup

1. Przewiduje się, że wartość produkcji globalnej w rolnictwie w cenach porównywalnych osiągnie 163,1 mld. zł, tj. wzrośnie o 4,1% w porównaniu z 1957 r., w tym produkcja roślinna osiągnie poziom wyższy niż w 1957 r. o 3,3%, a produkcja zwierzęca o 5,4%.

2. Przewiduje się, że wartość produkcji towarowej w cenach porównywalnych osiągnie 54,8 mld. zł, tj. wzrośnie o 5,8% w porównaniu z 1957 r., w tym produkcja roślinna o 4,5%, a zwierzęca o 6,5%.

3. Przewiduje się, że plony w podstawowych ziemiopłodach kształtować się będą na następującym poziomie (q/ha):

	1958 plan	w %/0 w porównaniu ze średnią z lat 1954—1957
zboże ogółem	14,6	105,8
buraki cukrowe	206	107,3
ziemniaki	136	108,4

4. Przewiduje się, że zbiory podstawowych produktów roślinnych kształtować się będą następująco (w tys. t):

	1958 plan	w %/0 w porównaniu ze średnią z lat 1954—1957
zboże ogółem	13.750	106,6
buraki cukrowe	7.778	110,1
ziemniaki	37.910	111,6

5. Przewiduje się, że pogłowie zwierząt gospodarskich według stanu na 30.VI. kształtować się będzie następująco (w tys. sztuk):

	1958 plan	w %/0 1958
bydło	8.650	104,7
w tym: krowy	5.930	102,8
trzoda chlewna	13.000	105,5
owce	4.030	99,8
konie	2.740	104,5

6. Przewiduje się, że produkcja zwierzęca kształtować się będzie następująco:

	1958 plan	w %/0 1958
produkcja żywca w tys. t	2.133	104,5
w tym:		
żywca wołowego	382	98,0
żywca cielęcego	111	93,3
żywca wieprzowego	1.580	107,2
produkcja mleka w mln. l	11.140	105,2
produkcja wełny w t	9.270	100,2

7. Zaopatrzenie w nawozy sztuczne ogółem pod zbiory 1958 r. powinno wzrosnąć w przeliczeniu na czysty składnik z 40,4 kg w 1957 r. na 1 hektar zasiewów do 43,3 kg w 1958 r. W tym celu dostawy nawozów sztucznych pod zbiory 1958 r. powinny osiągnąć następujący poziom (w tys. t czystego składnika):

	1958 plan	w %/0 1958
A. Ogółem (N + P ₂ O ₅ + K ₂ O)	671,3	107,3
a) nawozy azotowe (N)	227,3	116,3

b) nawozy fosforowe (P ₂ O ₅)	171,0	109,3
c) nawozy potasowe (K ₂ O)	273,0	99,7
B. Ogółem wapno nawozowe (CaO) (bez wapna łukowego)	316,8	100,6
8. Zaopatrzenie rolnictwa w traktory i maszyny rolnicze powinno kształtować się następująco (w szt.):	1958 plan	w %/0 1958 1957

A. Zaopatrzenie w traktory i silniki		
1. Traktory 2-osiowe i gąsienicowe		
a) różnych typów	4.840	89,8
b) przeliczeniowe (15 KM)	5.490	89,4
2. Traktory 1-osiowe	1.500	731,7
3. Silniki spalinowe	13.500	154,3
4. Silniki elektryczne	25.500	176,4
B. Zaopatrzenie w maszyny rolnicze		
1. Siewniki w przeliczeniu 1,5 m	26.600	101,7
2. Kosiarki konne	28.000	133,3
3. Żniwiarki	20.000	163,9
4. Snopowiązałki konne	3.000	
5. Kopaczki konne	38.000	134,8
6. Młocarnie o wydajności pow. 5 q/godz.	2.550	186,1

Niższe niż w 1957 r. przewiduje się zaopatrzenie rolnictwa w kosiarki traktorowe, snopowiązałki traktorowe, kopaczki traktorowe oraz roztrzaskacze obornika, co związane jest z niższym zapotrzebowaniem na te maszyny.

9. Zaopatrzenie w materiały budowlane dla wsi (łącznie z zaopatrzeniem z produkcji prywatnej) powinno wzrosnąć następująco:

	1958 plan	w %/0 1958
materiały ścienne w mln. j. c.	907	154,3
cement w tys. t	1.104	105,9
wapno w tys. t	590	120,2
drewno w przeliczeniu na tarcicę w tys. m ³	1.598	96,9
w tym: z lasów chłopskich	375	97,9

10. Kredyty dla gospodarki chłopskiej indywidualnej i spółdzielczej wyniosą 1.725 mln zł, co oznacza wzrost o 29,8% w porównaniu z 1957 r.

11. Przewiduje się osiągnięcie (w roku kalendarzowym) następującej wartości skupu według cen bieżących (w mln. zł):

	1958 plan	w %/0 1958
Wartość skupu produktów rolnych — ogółem	50.112,1	116,0
w tym: państwowe gospodarstwa rolne podległe Min. Rolnictwa	5.583,9	120,8
gospodarka chłopska	43.492,9	115,9
z tego: dostawy obowiązkowe	3.826,1	109,6

12. Przewiduje się, że skup artykułów roślinnych (łącznie z materiałem siewnym kwalifikowanym) ze zbiorów 1958 r. (rok gospodarczy) osiągnie następujące rozmiary (w tys. t):

	1958	% 1958
	plan	1957
a) zboża ogółem	2.645	101,0
w tym: z realizacji		
dostaw obowiązkowych	1.150	100,4
b) buraki cukrowe	7.778	102,1
c) oleiste	92	101,1
d) ziemniaki	3.700	126,8
w tym: z realizacji		
dostaw obowiązkowych	2.000	110,7

13. Przewiduje się, że skup artykułów zwierzęcych osiągnie następujące rozmiary:

	1958	% 1958
	plan	1957
a) żywiec ogółem w tys. t	1.383	107,8
w tym: wieprzowy tys. t	1.016	111,6
z tego: z realizacji dostaw obowiązkowych	155	115,9
b) mleko w mln l	3.450	113,3
c) wełna w t	7.420	100,9

D. Leśnictwo

1. Zgodnie z wieloletnim programem systematycznego ograniczania dotychczasowego poziomu wyřębu drewna uřla się wyręb grubizny w całym leśnictwie w wysokości 17.106,2 tys. m³, to jest o 4% niżej niż w 1957 roku.

Równocześnie we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej powinny być kontynuowane wysiłki w zakresie oszczędnego zużycia drewna oraz produkcji materiałów zastępujących drewno.

2. Wartość produkcji towarowej leśnictwa powinna wynieść w mln. zł w cenach zbytu:

	1958	% 1958
	plan	1957
Ogółem wartość produkcji towarowej	12.659	98,1
w tym: państwowe gosp. leśne	11.829	97,9

3. Pozyskanie drewna według ważniejszych asortymentów w całym leśnictwie kształtować się będzie następująco:

	1958	% 1958
	plan	1957
drewno iglaste (grubizna)	14.897,4	94,5
w tym: drewno tartaczne	9.156,9	98,9
drewno kopalniakowe	2.200,2	87,0
papierówka biała	952,6	101,7
papierówka czerwona	703,7	85,7
drewno liściaste (grubizna)	2.208,8	99,1
w tym: drewno tartaczne	1.076,9	124,9
papierówka	180,1	91,7

4. W celu zaspokojenia potrzeb gospodarki narodowej w deficytowe asortymenty drewna, a zwłaszcza górnictwa w kopalniaki, przy założeniu niepogarszania struktury wyřębu, z punktu widzenia racjonalnej gospodarki leśnej, powinien być zapewniony import 200 tys. m³ kopalniaków, 120 tys. m³ papierówki świerkowej oraz 1800 m³ drewna okleinowego. W związku z koniecznością pokrycia kosztów importu większa się eksport tarcicy iglastej o 61,3 tys. m³, tj. o 22,0% w porównaniu z eksportem w 1957 r.

5. Wywóz drewna z lasu osiągnie rozmiary 15.120,0 tys. m³, tj. osiągnie poziom 97,2% w porównaniu z 1957 r.

6. Zalesienia i odnowienia sztuczne osiągną poziom 152,1 tys. ha, tj. wzrosną o 2,6% w porównaniu z 1957 r.

E. Transport i łączność

1. Przewozy ładunków transportem publicznym wewnątrz-krajowym osiągną 313,0 mln. t, co oznacza wzrost o 6,4% w porównaniu z 1957 r., w tym przewozy ładunków poszczędnymi środkami transportu kształtować się będą następująco:

	1958	% 1958
	plan	1957
koleje normalnotorowe w mln. t	245,0	103,7
transport samochodowy (PKS) w mln. t	52,3	122,5

2. Przewozy pasażerów transportem publicznym wewnątrz-krajowym osiągną 1,224,6 mln. pasażerów, co oznacza wzrost o 7,0% w porównaniu z 1957 r., w tym przewozy pasażerów poszczędnymi środkami transportu kształtować się będą następująco:

	1958	% 1958
	plan	1957
koleje normalnotorowe w mln. pasażerów	950,0	103,2
transport samochodowy (PKS) w mln. pasażerów	240,0	126,9

3. Ogólna długość zelektryfikowanych linii kolejowych na koniec roku wyniesie 811,6 km, tj. wzrosnie o 27,1% w porównaniu z 1957 r.

Zelektryfikowane zostaną odcinki: Katowice—Szczakowa 22 km, Żąbkowice—Szczakowa 15 km, Szczakowa—Mydlniki—Nowa Huta i Mydlniki—Prokocim łącznie 93 km oraz Błonie—Sochaczew 26 km.

4. W zakresie remontów taboru kolejowego liczba wyremontowanych wagonów towarowych, w przeliczeniu na naprawę kapitalne, wzrosnie o 3.580 szt., tj. o 8,2% w porównaniu z 1957 r.

5. Podstawowe wskaźniki techniczno-ekonomiczne na kolejach kształtować się będą następująco:

	1958	% 1958
	plan	1957
Obrót wagonu towarowego w dobach	4,82	95,1
Zużycie węgla obliczeniowego na 1000 br. tono-km:		
a) w ruchu towarowym w kg	30,40	98,6
b) w ruchu pasażerskim w kg	67,20	104,1

6. Należy w ciągu 1958 r. przygotować w pełnym zakresie kadry, zaplecze eksploatacyjne i remontowe oraz inne środki w celu jak najpełniejszego wykorzystania istniejących linii zelektryfikowanych oraz wprowadzanych do eksploatacji w 1958 r. i w latach dalszych.

7. Plan zatrudnienia na 1958 r. zakłada pełne zatrudnienie w ramach 8-godzinnego dnia pracy, również na tych stanowiskach, w stosunku do których obowiązywały tzw. współczynniki pracy. Równocześnie należy zapewnić pełne wykorzystanie dnia pracy przez łącznie czynności, stanowisk itp.

8. Przewiduje się, że wydatki finansowe z budżetu na utrzymanie dróg publicznych osiągną poziom 1.262,9 mln. zł, tj. wzrosną o 16,8% w porównaniu z 1957 r. Zakłada się wyremontowanie ze środków państwowych 4.900 km dróg oraz 43.550 mb mostów, co oznacza wzrost w zakresie remontów dróg o 7,9%, a w zakresie remontów mostów o 5,0% w porównaniu z 1957 r.

9. Przewiduje się, że przewozy lotnicze pasażerów na liniach zagranicznych wzrosną o 35,2% w porównaniu z 1957 r.

10. Przewiduje się zwiększenie stanu floty morskiej z 408,1 tys. DWT w 1957 r. do 463,2 tys. DWT w 1958 r. oraz zwiększenie stanu floty rybołówstwa morskiego. Prze-

wozy ładunków flotą własną osiągną 3.899 tys. t, tj. wzrosną o 18,7% w porównaniu z 1957 r.

Przeladunki portów morskich osiągną 14,3 mln. t, co oznacza wzrost o 8,6% w porównaniu z 1957 r.

11. Wartość usług łączności ogółem wzrośnie według cen porównywalnych o 7,0% w porównaniu z 1957 r.

12. Ważnym zadaniem w zakresie łączności jest wykorzystanie istniejących rezerw w sieci i centralach oraz redukcja aparatów w urzędach dla zwiększenia aparatów telefonicznych w mieszkaniach prywatnych.

13. Dla lepszego wykorzystania istniejących kabli dalekosiężnych należy przyspieszyć rozwój telefonii wielokrotnej.

F. Inwestycje, budownictwo i kapitalne remonty

1. Przyjmuje się, że globalne rozmiary nakładów inwestycyjnych w gospodarce narodowej wyniosą w 1958 r. łącznie 64,6 mld. zł, co w porównaniu z 1957 r. stanowić będzie wzrost o 8,4%. Oznacza to, że udział inwestycji netto w dochodzie narodowym do podziału wyniesie 15,7% w porównaniu z 15,1% w 1957 r.

2. Ustala się nakłady inwestycyjne w gospodarce uspołecznionej, łącznie z inwestycjami realizowanymi ze specjalnych kredytów zagranicznych, w wysokości 54,5 mld. zł, tj. na poziomie o 5,6% wyższym niż w 1957 r.

3. Przewiduje się, że nakłady inwestycyjne w gospodarce nie uspołecznionej wyniosą 10,1 mld. zł, co w porównaniu z 1957 r. stanowić będzie wzrost o 26,3%. W ramach tych nakładów pomoc kredytowa Państwa wyniesie 2,4 mld. zł wzrastając w porównaniu z 1957 r. o 53,4%. Zakłada się, że nakłady inwestycyjne w indywidualnym rolnictwie wyniosą 8.180 mln. zł i wzrosną o 25,8% — w tym kredyty 1.675 mln. zł (wzrost o 40,6%), natomiast w indywidualnym budownictwie mieszkaniowym nakłady wyniosą 1.775 mln zł, i wzrosną o 16,6%, w tym kredyty 580 mln. zł (wzrost o 46,8%).

4. Ogólna suma nakładów na inwestycje scentralizowane w gospodarce państwowej planowanej centralnie wyniesie 32,2 mld. zł, z czego nakłady na roboty budowlano-montażowe wyniosą 19,6 mld. zł.

5. Ogólna suma nakładów na inwestycje scentralizowane w gospodarce państwowej planowanej terenowo wyniesie 10,9 mld. zł, z czego nakłady na roboty budowlano-montażowe wyniosą 9,5 mld. zł.

6. Przewiduje się, że globalne rozmiary nakładów na inwestycje zdecentralizowane w gospodarce państwowej finansowane ze środków własnych przedsiębiorstw i instytucji oraz z kredytów bankowych i budżetowych, a także środków ludności wyniosą 8,9 mld. zł, z tego:

w gospodarce planowanej centralnie 7,2 mld. zł
w gospodarce planowanej terenowo 1,7 mld. zł.

7. Ustala się, że inwestycje w gospodarce spółdzielczej w 1958 r. wyniosą 2,5 mld. zł. W ramach tych inwestycji określa się pomoc kredytową Państwa na kwotę 1,0 mld. zł

8. Przewiduje się, że wartość robót budowlano-montażowych wykonywanych systemem zleceńiowym przez przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej wyniesie ponad 38 mld zł, tj. wzrośnie o 4,0% w porównaniu z 1957 r., a roboty wykonywane systemem gospodarczym siłami własnymi oraz przy pomocy spółdzielni i rzemieślników wyniosą ponad 7,0 mld. zł, co oznacza wzrost o około 10% w porównaniu z 1957 r.

9. Zaopatrzenie budownictwa uspołecznionego w podstawowe materiały budowlane powinno wzrosnąć następująco: cement o 14%, materiały ścienne o 11%, wapno o 13,0%, szkło okienne o 5,0%, dachówka ceramiczna o 7,0% w porównaniu z 1957 r.

10. Przewiduje się, że wartość robót budowlano-montażowych realizowanych przez wykonawców prywatnych dla gospodarki nie uspołecznionej i osób prywatnych wyniesie około 7,0 mld. zł, co oznacza wzrost o około 26% w porównaniu z 1957 r.

11. Zaopatrzenie przez przemysł i handel uspołeczniony budownictwa nie uspołecznionego w materiały budowlane powinno wzrosnąć następująco: cement o 13,6%, wapno o 33,9%, materiały ścienne o 71,9%, tarcica iglasta o 20,3%.

12. Przewiduje się, że globalne nakłady na kapitalne remonty środków trwałych w gospodarce uspołecznionej wyniosą 12,9 mld. zł, tj. osiągną wzrost o 8,0% w porównaniu z 1957 r.

G. Handel wewnętrzny

1. Obroty detaliczne ogółem w cenach z 1.XI.1957 r. powinny wynieść 194,6 mld. zł, co oznacza wzrost o 9,0% w porównaniu z 1957 r. w cenach bieżących. Przewiduje się, że wzrost ten w cenach porównywalnych wyniesie około 7,0%.

2. Przewiduje się, że z ogólnej kwoty obrotów detalicznych na obroty detalu organizacji handlowych (łącznie z OZR) przypadnie 172,4 mld. zł, co oznacza wzrost o 9,0% w porównaniu z 1957 r. (w cenach bieżących), a na obroty zakładów gastronomicznych (prowadzonych przez organizacje handlowe, OZR i zakłady pracy) przypadnie 13,4 mld. zł, co stanowi wzrost w cenach bieżących o 8,8%.

Przewiduje się, że obroty detalu i zakładów gastronomicznych organizacji handlu spółdzielczego osiągną ogółem około 95,0 mld. zł, z tego Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” około 51,8 mld. zł. Oznacza to wzrost obrotów detalu i zakładów gastronomicznych handlu spółdzielczego w cenach bieżących o około 9,2% w porównaniu z 1957 r.

3. Wartość masy towarowej ogółem przeznaczonej na pokrycie obrotów detalicznych i przyrostu zapasów wyniesie 203,3 mld. zł, co oznacza wzrost o 11,2% w porównaniu z wykonaniem planu 1957 r. (w cenach bieżących). Wartość masy towarowej w artykułach żywnościowych wzrośnie o 7,9% w porównaniu z 1957 r., a w artykułach przemysłowych o 14,0% (w cenach bieżących).

4. Ustala się, że zaopatrzenie rynku w podstawowe artykuły przez handel uspołeczniony powinno kształtować się następująco:

	Jednostka miary	1958 plan	% 1958 1957
mąka pszenna rynkowa	tys. t	290,0	112,0
kasza jęczmienna	"	80,0	104,8
mięso i przetwory na sprzedaż ogółem	"	629,2	108,0
tluszcze zwierzęce	"	115,5	128,3
masło śmietankowe	"	72,0	102,0
tluszcze roślinne	"	46,1	121,9
jaja	mln. szt.	1.140,0	108,1
mleko spożywcze	mln. l	655,0	109,4
cukier	tys. t	600,5	107,9
tkaniny wełniane	mln. mb	71,0	101,0
tkaniny bawełniane	"	429,2	102,6
tkaniny jedwabne	"	88,5	102,9
obuwie skórzane	mln. par	30,0	105,3
obuwie gumowe	"	19,7	108,8
motocykle, skutery i motorowery	tys. szt.	125,5	136,8

	Jednostka miary	1958 plan	% 1958 1957
rowery (bez dzieci.)	tys. szt.	460,0	107,7
odbiorniki radiowe	"	810,5	113,4
telewizory	"	80,0	402,0
pralki elektryczne	"	199,5	142,8
tarcica iglasta	tys. m ³	1.150,0	120,3
cement	tys. t	1.280,0	113,6
materiały ściennie	mil. jedn. ceram.	1.100,0	171,9
wapno budowlane	tys. t	600,0	133,9
węgiel kamienny (bez deputatów)	"	8.350,0	100,4

H. Handel zagraniczny

1. Wartość eksportu ogółem powinna wynieść 4.023,2 mln. rbl., co stanowi wzrost w porównaniu z 1957 r. o 2,4%. W tej liczbie eksport maszyn, urządzeń i środków transportowych powinien wynieść 1.031,5 mln. rbl., co stanowi wzrost w porównaniu z 1957 r. o 27,3%.

2. Wartość importu ogółem określa się na kwotę 4.701,2 mln. rbl., co stanowi spadek w porównaniu z 1957 r. o 5,5%.

3. Przewiduje się, że struktura handlu zagranicznego kształtować się będzie następująco:

	w %/0/0
a) w zakresie eksportu ogółem	100,0
w tym:	
maszyny, urządzenia i środki transportu	25,7
surowce i materiały pomocnicze	51,8
artykuły żywnościowe i surowce do produkcji żywnościowej	16,0
artykuły konsumpcyjne przemysłowe	5,3
b) w zakresie importu	w %/0/0
ogółem	100,0
maszyny, urządzenia i środki transportu	26,5
surowce i materiały pomocnicze	54,2
artykuły żywnościowe i surowce do produkcji żywnościowej	11,7
artykuły konsumpcyjne przemysłowe	7,6

I. Gospodarka komunalna i mieszkaniowa.

1. Łączny zakup tramwajów, autobusów i trolejbusów w 1958 r. powinien wynieść 1.077 sztuk, co stanowi wzrost o około 97% w porównaniu z 1957 r.

Zakup ten powinien być zrealizowany w ilości 877 sztuk ze środków inwestycyjnych planu centralnego Ministerstwa Gospodarki Komunalnej oraz 200 sztuk autobusów na zasadach kredytowych.

Zakup taksówek powinien wynieść 300 sztuk, to jest na poziomie 1957 r.

2. Zakup taboru komunikacyjnego, o którym mowa w ust. 1, powinien umożliwić rozszerzenie zasięgu komunikacji miejskiej oraz poprawę warunków komunikacyjnych.

3. Przewiduje się budowanie zarówno w formie budownictwa osiedlowego (DBOR), jak i rozproszonego przez rady narodowe łącznie około 94 tys. izb mieszkalnych. Ponadto z limitów inwestycyjnych resortów wybuduje się łącznie około 69 tys. izb. Z budownictwa kredytowanego spółdzielczego i indywidualnego szacuje się uzyskanie około 39 tys. izb, natomiast z budownictwa prywatnego realizowanego bez pomocy kredytowej — około 18 tys. izb. Łącznie w 1958 r. przyrost zasobów mieszkaniowych dla ludności nierolniczej powinien wynieść około 220 tys. izb.

4. W 1958 r. na kapitalne remonty domów mieszkalnych przeznaczają się w budżetach terenowych kwotę 1.939,0 mln. zł (łącznie z poślizgiem na dokończenie odbudowy budynków dla repatriantów). Ponadto nakłady przeznaczony na odbudowę i remont mieszkań dla repatriantów powinny wynieść w 1958 r. — 172 mln. zł.

Ogólne nakłady budżetowe na remonty i odbudowę domów mieszkalnych w 1958 r. wyniosą 2.111,0 mln. zł, co oznacza wzrost o 4,1% w porównaniu z 1957 r.

Niezależnie od środków limitowanych przeznaczają się w 1958 r. 40 mln. zł środków kredytowych na remonty domów jednorodzinnych, małych i spółdzielczych.

5. Globalną sumę kredytów, które będą uruchomione dla budownictwa indywidualnego i spółdzielczego w 1958 r., ustala się na 1.538 mln. zł, co stanowi wzrost o 145,1% w porównaniu z 1957 r. Z kwoty tej przewiduje się rzeczywiste wydatkowanie 1.130 mln. zł, a to w związku ze stopniowym uruchomieniem kredytów w poszczególnych kwartałach 1958 r. oraz dwuletnim cyklem tego budownictwa. Szacuje się, że w 1958 r. udział spółdzielczości mieszkaniowej w uruchamianych kredytach wzrośnie do 48,7% wobec 19% w 1957 r.

J. Urządzenia socjalne i kulturalne.

1. W zakresie oświaty i wychowania podstawowe wskaźniki kształtować się będą następująco (w tys.):

	1958 plan	% 1958 1957
a) liczba dzieci w przedszkolach	386,4	105,0
b) liczba korzystających z wczasów	764,4	105,3
c) liczba uczniów w szkołach podstawowych ogółem	4.237,0	103,0
d) liczba oddziałów w szkołach podstawowych	168,7	105,3
e) liczba uczniów w VIII kl. liceów ogólnokształcących	72,5	110,2
f) liczba uczniów w I kl. szkół zawodowych dla młodzieży nie pracującej	149,7	120,9
g) liczba miejsc w internatach	184,3	103,0

2. Liczba studentów na I roku studiów dziennych wyniesie ogółem 22,0 tys. osób, co stanowi wzrost o 3,3% w porównaniu z 1957 r.

3. Liczba miejsc w domach studentów wyniesie ogółem 45,6 tys., co stanowi wzrost o 2,6% w porównaniu z 1957 r.

4. Produkcja filmów kształtować się będzie następująco:

	1958 plan	% 1958 1957
a) liczba wyprodukowanych filmów długometrażowych	18	120,0
b) liczba wyprodukowanych filmów krótkometrażowych	336	104,0

5. Liczba łóżek na koniec roku w szpitalach i zakładach psychiatrycznych wyniesie (w tys. łóżek)

	1958 plan	% 1958 1957
a) szpitale (bez zakładów psychiatrycznych) — ogółem	131,2	106,9
b) zakłady psychiatryczne	30,0	108,7

6. Liczba godzin pracy lekarzy medycyny i dentyków w lecznictwie otwartym wyniesie

	1958 plan	% 1958 1957
a) lekarzy medycyny	30.909,6	114,7
b) lekarzy dentyków	15.894,0	108,4

7. Liczba miejsc na koniec roku w instytucjach po-

mocy społecznej zamkniętej — ogółem wyniesie 37.778* tys. miejsc, co stanowi wzrost o 10,3% w porównaniu z 1957 r.

K. Place i zatrudnienie.

1. Fundusz płac w gospodarce socjalistycznej (bez spółdzielni produkcyjnych) wyniesie 130,3 mld. zł, co stanowi wzrost o 4,2% w porównaniu z 1957 r., w tym:

	Jednostka miary	1958 plan	% 1958 / 1957
w przemyśle	mld. zł	59,1	104,8
w rolnictwie	"	6,4	99,0
w budownictwie	"	14,3	100,9
w transporcie i łączności	"	11,1	107,1
w obrocie towarowym	"	12,0	104,9

2. Przewiduje się, że liczba zatrudnionych w gospodarce socjalistycznej (bez spółdzielni produkcyjnych) wyniesie średnio rocznie 7.107,1 tys. osób, co stanowi wzrost o 1,5% w porównaniu z 1957 r., w tym:

	Jednostka miary	1958 plan	% 1958 / 1957
w przemyśle	tys. osób	2.977,8	101,9
w rolnictwie (bez spółdzielni produkcyjnych)	"	520,9	94,4
w leśnictwie	"	127,4	96,3
w tym: pracownicy stali	"	71,9	102,0
w transporcie i łączności	"	632,4	104,1
w budownictwie	"	746,4	100,5
w obrocie towarowym	"	716,8	103,6
w urządzeniach socjalnych i kulturalnych	"	738,7	105,5
w gospodarce komunalnej i mieszkaniowej	"	193,7	109,2

3. Wobec istnienia rezerw produkcyjnych w przedsiębiorstwach podległych radom narodowym upoważnia się Radę Ministrów do udzielenia radom narodowym wiążących wytycznych w kierunku uzyskania takiego wzrostu produkcji przemysłowej, budownictwa i usług, aby uzyskane w ten sposób zmniejszenie udziału funduszu płac w kosztach produkcji wynosiło 100 mln zł.

Rozdział IV

Niektóre zadania w dziedzinie aktywizacji gospodarki terenowej.

1. W celu optymalnego wykorzystania rezerw gospodarczych, tkwiących w nieczynnych oraz niewłaściwie wykorzystanych obiektach, jak również w celu przyspieszenia aktywizacji gospodarczej miast i miasteczek, a zwłaszcza miast zachodnich, zobowiązuje się Radę Ministrów i rady narodowe do skoncentrowania w 1958 r. odpowiednich środków finansowych i materiałowych dla ich szybkiego zagospodarowania.

2. Dla przyspieszenia właściwego zagospodarowania i wykorzystania naturalnych zasobów Żuław Rada Ministrów oraz Wojewódzka Rada Narodowa w Gdańsku powinny w 1958 r. przeprowadzić na terenie Żuław skoordynowane prace nad zabezpieczeniem tego terenu przed powodziami i usprawnieniem funkcjonowania urządzeń wodnomelioracyjnych oraz nad racjonalnym wykorzystaniem i zorganizowaniem sieci i urządzeń kolejek wąskotorowych.

3. Dla przyspieszenia zagospodarowania i aktywizacji południowo-wschodnich terenów województwa rzeszowskiego oraz dla umożliwienia racjonalnego wykorzystania zasobów leśnych na tych terenach — zobowiązuje się Radę Ministrów do poczynienia odpowiednich kroków w zakresie budowy w 1958 r. dróg na terenie Bieszczad oraz przyspieszenia akcji

osadnictwa rolnego przez skierowanie na te tereny m. in. osadników z przeludnionych terenów województwa krakowskiego.

4. Zobowiązuje się Radę Ministrów do poczynienia odpowiednich wysiłków mających na celu realizację inwestycji w zakresie oczyszczania i wykorzystania ścieków przemysłowych.

5. Ustala się na 1958 r. następujące kierunki i zakres pomocy dla osób przybywających do Polski w ramach umów o repatriacji:

- 1) dla zapewnienia odpowiednich warunków osiedlenia się repatriantów w miastach województw zachodnich i północnych przeznaczają się z globalnych nakładów na kapitalne remonty domów mieszkalnych kwotę 172 mln. zł z przeznaczeniem na remont i odbudowę 7.300 izb mieszkalnych;
- 2) dla osiedlenia repatriantów przeznaczają się ogółem 9.560 izb mieszkalnych z nowego budownictwa realizowanego przez rady narodowe;
- 3) w celu stworzenia odpowiednich warunków dla osiedlenia i zatrudnienia repatriantów na wsi zobowiązuje się Radę Ministrów, w porozumieniu z właściwymi wojewódzkimi radami narodowymi, do odbudowania 3.000 zagrod indywidualnych i dostarczenia 7.000 mieszkań w państwowych gospodarstwach rolnych.

6. W celu zapewnienia właściwego zagospodarowania obiektów rewindykowanych zobowiązuje się:

- 1) ministerstwa posiadające obiekty podlegające rewindykacji do przekazywania tych obiektów radom narodowym w terminach uzgodnionych z radami narodowymi,
- 2) rady narodowe do zapewnienia odpowiednich środków finansowych i materiałowych dla właściwego wykorzystania obiektów rewindykowanych.

7. Aktywizacja terenów gospodarczo zaniedbanych powinna być oparta zarówno na zasadzie jak najbardziej efektywnego wykorzystania środków finansowych i materiałowych przydzielonych przez Państwo na ten cel, jak również na dążeniu do wygospodarowania własnych środków rad narodowych i mobilizacji wszelkiego rodzaju miejscowych zasobów i rezerw gospodarczych. Środki te powinny posłużyć dla przyspieszenia tempa i zakresu aktywizacji poszczególnych terenów, jak również dla lepszego zaspokojenia potrzeb miejscowej ludności. Rady narodowe na terenie Ziemi Zachodnich powinny w 1958 r. zapoczątkować prace nad renowacją wiejskich wodociągów i zabezpieczeniem ich przed dalszą dewastacją, wyzyskując w tym celu wypracowane w tym roku nadwyżki budżetowe oraz środki własne ludności.

8. Rady narodowe w celu zwiększenia środków niezbędnych dla lepszego zaspokojenia potrzeb ludności powinny zbadać możliwości zwiększenia zadań uchwalonych w terenowych planach gospodarczych na 1958 r. zwłaszcza przez:

- 1) zwiększenie wartości produkcji przemysłu terenowego i usług dla ludności,
- 2) zwiększenie zadań skupu produktów rolnych, skorygowanych w oparciu o faktyczne wykonanie planu 1957 r.,
- 3) skontrolowanie i skorygowanie planów obrotów detalicznych na 1958 r. dążąc — w związku z tym, że wartość towarów przydzielanych centralnie została obniżona w Narodowym Planie Gospodarczym na 1958 r. w stosunku do założeń wytycznych zawartych w uchwale nr 364 Rady Ministrów z dnia 10 września 1957 r. — do wykorzystania wszystkich możliwości lokalnych dla uzupełnienia zmniejszonych przydziałów centralnych, towarami z drobnej wytwórczości oraz ze skupu zdecentralizowanego,

* W tym 3.862 miejsca dla dzieci głęboko upośledzonych, które przejęło Ministerstwo Oświaty.

- 4) popieranie inicjatywy państwowych zakładów przemysłu drobnego, spółdzielczości i działalności prywatnej, a zwłaszcza zespołów chłopskich, zmierzających do produkcji materiałów budowlanych w oparciu o miejscowe surowce,
- 5) zwiększenie wydajności pracy w podległych przedsiębiorstwach przy jednoczesnym ograniczeniu przerostów zatrudnienia.

9. Ustala się, że nakłady inwestycyjne i limity robót budowlano-montażowych w planach wojewódzkich na 1958 r. zostają zmniejszone o rezerwę, która zgodnie z postanowieniem uchwały nr 364 Rady Ministrów o zadaniach planowych w zakresie gospodarki terenowej na 1958 r. — powinna wynosić 3% ogólnego limitu na województwo.

Ponadto ze względu na konieczność dostosowania elektryfikacji wsi do możliwości zaopatrzenia materiałowego, zmniejsza się nakłady inwestycyjne przeznaczone w budżetach terenowych na elektryfikację wsi w 1958 r., ogółem o 80 mln. zł, w tym 75 mln. zł robót budowlano-montażowych, proporcjonalnie do zapreliminowanych na ten cel środków. Należy zelektryfikować w ramach planowej elektryfikacji wsi — 1400 wsi oraz zapewnić przez dodatkowe zaopatrzenie materiałowe zakończenie rozpoczętej w r. 1957 elektryfikacji poza planem — 300 wsi.

W związku z powyższym rady narodowe powinny dokonać odpowiednich zmian w zatwierdzonych planach elektryfikacji wsi, dając pierwszeństwo obiektom rozpoczętym w 1957 r. w ramach planu lub poza planem, a nie zakończonym w 1957 r., które powinny być zakończone w 1958 r.,

oraz takim obiektom, które realizowane będą przy większym udziale środków ludności.

W związku z tym obiekty przewidziane do elektryfikacji w planach terenowych, które nie będą mogły być realizowane w 1958 r., powinny być przesunięte na I półrocze 1959 r.

10. Rady narodowe powinny dążyć do wygospodarowania w ciągu roku dodatkowych środków finansowych na zaspokojenie potrzeb gospodarki terenowej. Ze względu na konieczność zepewnienia poprawy zaopatrzenia rynku w materiały budowlane nie należy przeznaczać materiałów budowlanych, przewidzianych na sprzedaż ludności, na inwestycje gospodarki uspołecznionej. Sumy pochodzące z wygospodarowanych środków mogą być przeznaczone przez rady narodowe na realizację czynów społecznych nie pochłaniających materiałów deficytowych.

Rozdział V

Postanowienia końcowe.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podejmując niniejszą uchwałę upoważnia Radę Ministrów do ustalenia na jej podstawie w drodze uchwały Rządu szczegółowych zadań planowych na 1958 r. dla poszczególnych dziedzin gospodarki narodowej.

Marszałek Sejmu: Cz. Wycech

165

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 kwietnia 1958 r.

w sprawie mieszkaniowych książeczek oszczędnościowych Powszechnej Kasy Oszczędności.

Na podstawie § 8 uchwały Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie zapewnienia realnej wartości wkładów na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych Powszechnej Kasy Oszczędności (Monitor Polski Nr 26, poz. 156) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zobowiązuje się Powszechną Kasę Oszczędności do wprowadzenia w terminie do dnia 1 maja 1958 r. nowego rodzaju mieszkaniowych książeczek oszczędnościowych, których właściciele korzystają z zapewnienia realnej wartości wkładów.

§ 2. 1. Powszechna Kasa Oszczędności zapewnia realną wartość wkładów na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych przez udzielanie premii gwarancyjnej.

2. Gwarancją realnej wartości będą objęte wkłady do wysokości 50% kosztów budowy lub uzyskania mieszkania o powierzchni 85 m².

3. Wysokość premii gwarancyjnej ustala się przeliczając wniesiony w każdym roku wkład oszczędnościowy na ilość m², wynikającą z ceny 1 m² powierzchni użytkowej przeciętnego standardowego nowego budynku mieszkalnego.

§ 3. Warunkiem uzyskania premii gwarancyjnej jest:

- 1) gromadzenie oraz utrzymywanie wkładu na mieszkaniowej książeczce oszczędnościowej przez okres co najmniej 2 lat;
- 2) przelanie wkładu w pełnej wysokości, po zakończeniu okresu oszczędzania, na cel, na który był on gromadzony.

§ 4. 1. Przy wystawianiu mieszkaniowej książeczki oszczędnościowej wkładca obowiązany jest:

- 1) zadeklarować wysokość wkładu i okres oszczędzania nie krótszy niż 2 lata; wysokość zadeklarowanego wkładu

powinna odpowiadać co najmniej normom ustalonym w przepisach dotyczących wkładów własnych i świadczeń ludności w poszczególnych formach budownictwa mieszkaniowego;

- 2) wskazać jedną z wymienionych w § 5 form, w ramach której zamierza realizować budowę lub uzyskanie mieszkania.

2. W razie zadeklarowania formy wymienionej w § 5 pkt 1 i 2 zgłaszający obowiązany jest ponadto podać nazwę i siedzibę zakładu pracy lub spółdzielni. Niepodanie tych informacji przy wystawieniu mieszkaniowej książeczki oszczędnościowej nie stanowi przeszkody do jej otwarcia i gromadzenia oszczędności. Ustalenie to jednak powinno nastąpić najpóźniej na rok przed zakończeniem oszczędzania.

§ 5. Na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych, korzystających z zapewnienia realnej wartości wkładów, mogą być gromadzone środki pieniężne przeznaczone na:

- 1) udział w budownictwie przyzakładowym, występującym w trzech formach:
 - a) budownictwa zakładowych domów mieszkalnych,
 - b) budownictwa realizowanego przez spółdzielnie mieszkaniowe typu lokatorskiego,
 - c) budownictwa realizowanego przez spółdzielnie budowlano-mieszkaniowe oraz budujące domy jednorodzinne;
- 2) udział w budownictwie spółdzielni otwartych, występującym w dwóch formach:
 - a) budownictwa realizowanego przez spółdzielnie mieszkaniowe typu lokatorskiego,
 - b) budownictwa realizowanego przez spółdzielnie budowlano-mieszkaniowe;